

ஸ ப் த க ர த

அம்பொன் னரங்கர்க்கு மாலிக்கு மந்தரங்க
சம்பந்தங் காட்டித் தடைகாட்டி—உம்பர்
திவமன்னும் வாழ்வுக்குச் சேர்ந்தநெறி காட்டு
மவனன்றே ஆசாரியன்.

அம்பொன் அரங்கர்க்கும்	{ அழகிய பொன்னரங்கத்தில் வாழும் பெரிய பெருமானுக் கும்	உம்பர் திவம்	{ நித்ய முக்தர்களின் ஸ்தான மான பரமபதத்திலே மன்னி யிருந்து நித்ய கைங்கரியம்
ஆவிக்கும்	{ ஜீவாத்ம வர்க்கத்திற்கும் (உண் டான)	மன்னும் வாழ் வுக்கு	{ பண்ணுகையாகிற வாழ்ச் சிக்கு
அந்தரங்க சம் பந்தம் காட்டி	{ மிகவுள்ளீடான ஸம்பந்தத்தை யெடுத்துரைத்து	சேர்ந்த நெறி	{ அநுரூபமான மார்க்கமாகிய ப்ரபத்தியை
தடை காட்டி	{ ஸ்வரூப விரோதி முதலான விரோதி ஸ்வரூபங்களையும் காட்டிக் கொடுத்து	காட்டுமவன் அன்றே ஆசாரியன்	{ உபதேச முகத்தாலே காட்டு கிறவனே ஆசாரியன்.

* * *—இப்பாட்டால் ஆசாரியன் படியைப் பேசுகிறார். ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவோடே ஒருவிதமான ஸம்பந்தமன்று, நவவிதமான ஸம்பந்தங்களுள்ளன; 1. பிதாபுத்ர பாவம். 2. ரக்ஷயரக்ஷக பாவம். 3. சேஷசேஷி பாவம். 4. பர்த்து பார்யா பாவம். 5. ஜ்ஞாத்தூஜ்யோ பாவம். 6. ஸ்வஸ்வாமி பாவம். 7. ஆதாராதேய பாவம். 8. சரீராத்ம பாவம். 9. போக்த்ருபோக்ய பாவம்—என்றிப்படி ஒன்பது வகைப்பட்ட ஸம்பந்தங்கள் திருமந்திரத்தில் தேறுகின்றன. இந்த ஸம்பந்தத்தை யுணர்த்துவான் ஆசாரியன். இவ்வளவோடும் நிலலாமல் [தடைகாட்டி] ஸ்வரூபவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்யவிரோதி என்று மூவகைப்பட்ட விரோதிகளையும் நம் பதத்திலே நிரூபித்துக் காட்டுவன் ஆசாரியன். இவ்வளவேயுமன்றிக்கே [உம்பர் திவமன்னும் வாழ்வுக்குச் சேர்ந்த நெறிகாட்டும்] இதை இரண்டு வாக்கியார்த்தமாகப் பிரித்து அநுஸந்தித்துக் கொள்ளலாம்; உம்பர் திவமன்னும் வாழ்வைக் காட்டும், அந்த வாழ்வுக்குச் சேர்ந்த நெறிகாட்டும்—என்று. ப்ராப்யமான புருஷார்த்தத்தையும் அதற்குப் ப்ராபகமான உபாயத்தையும் காட்டுவனென்றபடி. ஆக இவற்றையெல்லாம் காட்டுமவனன்றே ஆசாரியன் என்றது—இவற்றை நிஷ்கல்மஷமாகக் காட்டிக் கொடுப்பதுதான் ஆசாரியக்ருத்யம் என்றபடி.

“அம்பொன்னரங்கர்க்கும்” என்று ஸ்ரீரங்கநாதனைக் குறித்தது அந்த விசேஷவ்யக்தியில் நோக்காகவன்று; பொதுப்பட நாராயணனைச் சொன்னபடி. அந்த நாராயணன் அம்பொன்னரங்கனாக ஸேவை ஸாதிக்கையாலே விசேஷ சப்தத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றென்று கொள்க. “அந்தரங்க சம்பந்தம்” என்கையாலே நம்முடைய தர்சனத்திற்கு அந்தரங்கமாகக் கொள்ளப்படுகிற சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். “உம்பர் திவமன்னும்” என்பது சிலருடைய பாடம். ... 1

அஞ்சு பொருளு மளித்தவன்பா லன்பிலார்
நஞ்சில் மிகக்கொடியர் நாம்சொன்னோம்—நஞ்சுதான்
ஊனை முடிக்கு மதுயிர் முடிக்குமென்
றீனமிலார் சொன்னு ரிவை.

அஞ்சு பொரு ளும் அளித்த வன்பால்	{ அர்த்த பஞ்சகத்தை உபதேசித் தருளின ஆசாரியன் பக்கலில்	நஞ்சு தான் ஊனை முடிக்க கும்	{ விஷமானது சரீரத்தை மாத் கிரமே முடித்திடவல்லது;
அன்பு இலார்	{ பக்தியில்லாதவர்கள்	அது உயிர் முடிக்கும்	{ ஆசாரிய ப்ரேமமில்லாதிருத்த லானது ஆத்ம நாசத்தையே பண்ணி விடும்;
நஞ்சின் மிக கொடியர்	{ விஷத்திற் காட்டிலும் மிகவும் கொடியராயிருப்பர்;	என்று இவை	{ என்னுயிவ்வர்த்தத்தை
நாம் சொன் னோம்	{ இதனை உறுதியாகச் சொல்லு கின்றோம்.	நானம் இலார் சொன்னார்	{ ஒன்றிலும் குறைவற்றவர் களான பூருவர்கள் அருளிச் செய்து வைத்தார்கள்.

(நஞ்சின் மிகக் கொடுமை எவ்வளவு யென்னில்;)

***—இப்பாட்டாலே, ஆசார்ய ப்ரேமமில்லாதவர்கள் ஆத்மநாசத்தைத் தாங்களே விளைத்துக் கொள்ளுமவர்களென்கிறார். “அஞ்சு பொருளுமளித்தவன்” என்கிற சொல்லில் ஆசார்யனைக் கூறுகின்றார். கீழ்ப்பாட்டில், ஜீவபரஸம்பந்தம் காட்டுதல் விரோதிகளைக் காட்டுதல் உபாயோபேயங்களைக் காட்டுதல் இவை ஆசார்ய க்ருத்யமாகச் சொல்லிற்று. அர்த்த பஞ்சகமுபதேசித்தல் ஆசார்ய க்ருத்யமாக இதிற் சொல்லுகிறது. *மிக்வினையுமெய்யாமுயிர்நிலையும் தக்கநெறியும் தடையாகித் தொக்கியலு மூழ்வினையும் வாழ்வினையுமோதும்* என்கிற திருவாய்மொழித் தனியனில் அஞ்சு பொருள்கள் [அர்த்த பஞ்சகம்] இன்னவையென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையுணர்க. இந்தப் பிரபந்தத்தன்னிலும் மேலே (4) *தன்னை யிறையைத் தடையைச் சரணெறியை மன்னு பெருவாழ்வை* என்னும் பாசரத்தில் வ்யக்தமாகச் சொல்லியிருப்பதுங் காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட அஞ்சு பொருள்களையு மளித்தவனான ஆசாரியன் பக்கலிலே அன்பில்லாதவர்கள் நஞ்சில் மிகக் கொடிய—நஞ்சு கொடிது; இவர்கள் மிகக்கொடியராயிருப்பரென்கை. மிகக்கொடியரென்னுமிடத்தைப் பின்னடிகளாலே மூதலிக்கிறார். *ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்கு ஆளாரால்லாதார், மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே* என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்ததுபோல இவரும் ‘நாம் சொன்னோம்’ என்கிறார்.

நஞ்சுதான் ஊழைமுடிக்கும்—விஷமுண்டவர்களுக்கு தேஹநாசம் விளையுமேயல்லது ஆத்மநாசம் விளையாது; அது உயிர் முடிக்கும்—அஞ்சு பொருளுமளித்தவன்பால் அன்பில்லாமையானது ஆத்மநாசத்தையே விளைக்குமாயிற்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (349) “இவனுக்கு சரீராவஸானத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் *என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்* மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்* என்று உபகாரஸம்ருதி நடக்கவேணும்” என்ற குர்ணையை இங்கே அநுஸந்திப்பது 2

பார்த்த குருவி னளவிற்பரிவின்றிச்
சீர்த்தமிகு ஞானமெல்லாஞ் சேர்ந்தாலும்—கார்த்தகடல்
மண்ணின்மேல் துன்புற்று மங்குமே தேங்காமல்
நண்ணுமே கீழா நரகு.

3

பார்த்த குரு	} ப்ரத்யக்ஷதைவமான ஆசார்யன் திறத்தில் பக்தியில்லாமல்	கார்த்த கடல்	} கருங்கடல் சூழ்ந்த இப்பூமண்டலத்தில் பலவகைத் துன்பங்களையும்னுபவித்து (அர்த்த புற்று மங்கும்)
வின் அளவில் பரிவு இன்றி		மண்ணின் மேல் துன்புற்று மங்கும்	
சீர்த்த மிகு	} கனத்த மஹாஜ்ஞானங்களெல்லாம் சேர்ப்பெற்றாலும்	கீழ் ஆம் நரகு	} அதோகதியான நரகத்தை நிரந்தரமாக அடைந்திடுவன்.
ஞானம் எல்லாம் சேர்ந்தாலும்		தேங்காமல் நண்ணும்	

***—சிஷ்யன் ஈடேற வேண்டுவது சாஸ்த்ரதாத்தப்யஜ்ஞான விசேஷத்தாலன்றே; அது குறையற்றிருக்குமாகில் உஜ்ஜீவிக் கத்தட்டில்லையே. ஆசார்யப்ரேமம் இருந்தாலென்ன? இல்லையாகிலென்ன? என்று சிலர் சொல்லக்கூடுமாயினாலே அதற்கு மறுப்புரைக்கிறது இப்பாட்டு. எத்தனை ஞானவிகாஸமுடையாயிருந்தாலும் ஆசார்யனளவில் பரிவிலையாகில் அதோகதியே கதி என்கிறாராயிற்று இதில். பார்த்த குரு என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; நம் கண்ணிலே பார்க்கப்படுகிற குரு என்னுதல்; நம்மளவிலே விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளின குருவென்னுதல்; எம்பெருமான் தேடிப்பார்த்து வைத்த குருவென்னுதல். இப்படிப்பட்ட குருவின் பக்கலிலே பரிவின்றிக்கேயிருந்து; [சீர்த்தமிகு ஞானமெல்லாம் சேர்ந்தாலும்] ஞானம், மிகுஞானம், சீர்த்தமிகுஞானம் என்று மூன்றாகக் கொள்வது. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த ஜ்ஞானம் த்ராவிட வேதாந்தஜ்ஞானம் ரஹஸ்யார்த்தஜ்ஞானம் என்கிற மூன்று ஞானங்களையுங் கொள்க. இதற்கும் மேற்பட எல்லாம் என்கையாலே மற்றுமுள்ள லகலார்த்தஜ்ஞானங்களையுங் கொள்வது. இவை சேர்ந்தாலும்; பார்த்த குருவின்ளவில் பரிவிலையாகில்;

கார்த்தகடல் மண்ணின்மேல் துன்புற்று மங்குமே—இதற்கு எழுவாய் வருவித்துக் கொள்ள வேணும்; குருவினளவில் பரிவின்றியிருப்பவன் கருங்கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகில் அநுபவிக்கக்கூடிய க்லேசங்களை யெல்லாமனுபவித்துக் கொண்டமூல்வன். *இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வெரல்லியுங் காலையே* என்றதற்கு எதிராக *अयुक्तैः पुण्यपापैरिहैव फलमश्नुते—அத்யுத்தகடை: புண்யபாபைரிஹைவ பலமச்சுநுதே* என்கிற சாஸ்திரம் இவற்கே பவிக்குமென்றபடி. இஹலோகத்தில் துன்புறுவதோடும் நிலலாமல் நரகபாதநகையையும் அநுபவிக்க நேருமென்கிறார் தேங்காமல் நண்ணுமே கீழா நரகு என்பதனால். நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்துமூல்வனென்றதாகவுமாம். ... 3

தன்னை யிறையைத் தடையைச் சரணேறியை

மன்னுபெரு வாழ்வையொரு மந்திரத்தின்—இன்னருளால்

அஞ்சிலுங் கேடோட வளித்தவன்பா லன்பிலார்

நஞ்சிலுங்கே டென்றிருப்பன் நான்.

4

தன்னை இறை	} ஸ்வஸ்வரூப, பரஸ்வரூப, விரோதிஸ்வரூப, உபாய ஸ்வரூப, புருஷார்த்த ஸ்வ ரூபங்களாகிற இவற்றை	அஞ்சிலும் கேடு	} மேற்சொன்ன ஐந்து பொருளி லும் ஒருவகையான கேடு தலுமின்றியே உபதேசித்தருளின ஆசார்யன் பக்கலிலே பிரேமமில்லாதவர்கள் விஷத்திற் காட்டிலும் கொடிய வர்களென்று நான் உறுதி இருப்பன் கொண்டிருப்பேன்.
யை தடை		ஓட	
யை சரண்		அளித்தவன்	
நெறியை		பால்	
மன்னு பெரு	} பெரிய திருமந்திரத்தின் மூல மாக	அன்பு இலார்	} விஷத்திற் காட்டிலும் கொடிய வர்களென்று நான் உறுதி இருப்பன் கொண்டிருப்பேன்.
வாழ்வை		நஞ்சிலும் கேடு	
ஒரு மந்திரத்	} பெரிய திருமந்திரத்தின் மூல மாக	என்று நான்	} விஷத்திற் காட்டிலும் கொடிய வர்களென்று நான் உறுதி இருப்பன் கொண்டிருப்பேன்.
தின்		இருப்பன்	
இன் அருளால்	பரமகிருபையிலே		

***—கீழிரண்டாம் பாட்டை வியாக்கியானிக்கிறதாயிருக்கிறது இப்பாட்டு,

அதில் அஞ்சுபொருளென்றதை ஒன்றரையடிகளால் விவரிக்கின்றார். * प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्नुथ प्रत्यागमनः। प्राप्युपायं फलं प्राप्तेस्तथा प्राप्तिविरोधि च--ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மநஃ, ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச* என்கிற ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகம் க்ரம விவகஷ்யின்றிக்கே விவரிக்கப்பட்டதிங்கு. இவ்வர்த்த பஞ்சகமும் திருவஷ்டாஷ்டரமஹாமந்த்ரத்திலிருந்து உபதேசிக்கப்படும் ஆசார்யனாலே. எங்ஙனையென்னில்; ப்ரணவத்தில் மகாரத்தாலும் லுப்தசுதார்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் ஸ்வஸ்வரூபம்; அகாரத்தாலே பரஸ்வரூபம்; நமஸ்ஸில் (ம:) என்பதனாலே விரோதிஸ்வரூபம்; நமஸ்ஸாலே உபாயஸ்வரூபம்; நாராயணு என்பதனாலே உபேயஸ்வரூபம். 'அஞ்சிலும் கேடோடவளித்தவன்' என்றது— அர்த்தபஞ்சகத்திலும் அஜ்ஞாநஸம்சய விபர்யயங்கள் அறுமபடி உபதேசித்தவ னென்கை. அவன் பக்கலிலே அன்பிலாதார் நஞ்சிலும் கேடு. ... 4

என்பக்க லோதின ரின்ன ரெனுமியல்வம்

என்பக்கல் நன்மை யெனுமியல்வம்—மன்பக்கல்

சேவிப்பார்க் கன்புடையோர் சன்ம நிருபணமும்

ஆவிக்கு நேரே யழுக்கு.

5

இன்றார் என்	} இவர்கள் என்னிடத்தில் ஒதி என்னை ஆசார்யனாகக் கொண்டவர்களென்றிருப்ப தும்	மன் பக்கல்	} பகவத்பக்த பக்தர்களான சேவிப்பார்க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே அன்பு உடை யோர் சன்ம நிருபணமும்
பக்கல் ஒதி		சேவிப்பார்க்கு	
னார் எனும்		அன்பு உடை யோர் சன்ம நிருபணமும்	
இயல்வும்	} 'என் பக்கலிலே ஆசார்யத்வ நன்மை எனும்' பூர்த்தியுள்ளது' என்றிருப் பதும்	ஆவிக்கு நேரே	} ஆத்மாவுக்கு நிச்சயமாக நாச அழுக்கு
என் பக்கல்		ஆவிக்கு நேரே	
நன்மை எனும்	} 'என் பக்கலிலே ஆசார்யத்வ நன்மை எனும்' பூர்த்தியுள்ளது' என்றிருப் பதும்		
இயல்பும்			

***—கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே சிஷ்யனுக்காகும் குறைகளைப் பேசினார்; இப்பாட் டில் ஆசார்யனுக்கு நேரக்கூடிய அவதயத்தைப் பேசுகிறார். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (308.) "தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தை

யும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூரநிஷித்தம். தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை.” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியையும்; (194) “பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்; அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜன்மநிருபணம்; இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநஸம்ருதியிலுங் காட்டில் க்ரூரம்” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியையுங் கொண்டு இப்பாட்டு அவதரிக்கிறது. உபதேசிக்குமவன் உபதேசஸமயத்திலே தன்னுடைய ஆசார்யனையே இவனுக்கு உபதேசகர்த்தாவாகவும் தான் அவ்வாசாரியர்க்குக் கரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணிக்கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே ஸ்வாசார்ய பரதந்த்ரையிருக்கிற தன்னை இவனுக்கு ஆசார்யனென்று நினைக்கை தவறாகையாலே அது இப்பாட்டின் முதலடியில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதற்கு மேல், உபதேசபாத்ர பூதனாவனையும் தன்னைப்போலே தன்னுடைய ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைத்துத் தன்னிடத்தில் ஆசார்யத்வமுள்ளதாக நினைக்கையும் தவறாகையாலே அஃது இரண்டாமடியில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இனி, சதுர்த்தவர்ணம் முதலானவற்றிலே அவதரித்த பாகவதர்களிடத்தில் பகவதஸ்ஸம்பந்தப்ரயுக்தமான சிறப்பைப்பாராதே நிகர்ஷபுத்தியினால் அவரவர்களுடைய ஜன்மங்களை நிரூபிக்கையும் மஹாபசாரமாகையாலே அது மூன்றாமடியில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆக இவையெல்லாம் ஆவிக்கு நேரேயமுக்கு என்று சொல்லித் தலைக்கட்டப்பட்டது. ... 5

அழுக்கென் றிவையறிந்தே னம்போ னரங்கா !
ஒழித்தருளா யுள்ளில் வினையைப்—பழிப்பிலா
என்னு ரியர்க்காக எம்பெருமா னார்க்காக
உன்னு ரருட்காக வுற்று.

6

அம் பொன் அரங்கா	} ஸ்ரீரங்காதனே !	எம்பெருமா	} (ஐகதாசார்யரான) எம்பெரு மாருக்காகவும்
இவை அழுக்கு என்று அறிந் தேன்		அருக்கு ஆக	
பழிப்பு இலா என் ஆரியர்க்கு ஆக	} ஸகல கல்யாணகுண பரிபூர்ண ராய் அஸ்மதாசார்யரான பிள்ளை லோகாசார்யருக்காக வும்	உற்று	திருவுள்ளம்பற்றி
		உள்ளில் வினை யை ஒழித் தருளாய்	என்னுள்ளுறையும் பாபஸமூ ஹத்தைப் போக்கியருள வேணும்.

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் ஆவிக்கு அழுக்காகத் தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயங்களைப் பலர் அழுக்கென்று அறிந்திருக்கச் செய்தேயும் ப்ரக்ருதி வாஸரை தப்பவொண்ணாதாகையாலே அவரவர்கள் இவ்வழுக்குகளிலே அகப்பட்டு நசிக்கிறார்களென்னுமிடத்தை யநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்ட அவத்யம் தமக்கு நேராதிருக்கவேண்டுமென்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பிரார்த்திக்கிறார் இப்பாட்டால். “அழுக்கென்றிவையறிந்தேன்” என்றதற்குப்பின் (ஆகிலும்) என்று கூட்டிக்கொள்வது நன்று. ‘இவை அவத்யம்’ என்கிற ப்ரதிபத்தி அடியேனுக்கிருந்தாலும் என்றேனும் கெடுதல் நேராதபடி உள்ளில் வினையை ஒழித்தருளாய் என்று அம்பொன்னரங்களை ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. இவ்வேண்டுகோளை எம்பெருமான் அவசியம் நிறைவேற்றியருளவேண்டுமென்கைக்கு அவர்ஜநீயஹே துக்களைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார்; அஸ்மதாசார்யரானபிள்ளை லோகாசாரியர்க்காகவும், உலகுக்கோருயிரான எம்பெருமானார்க்காகவும் தேவரீருடைய திருவருள் பழுதுபடாமெக்காகவும் இவ்வருள் செய்தேயாக வேண்டுமென்றாயிற்று. 6

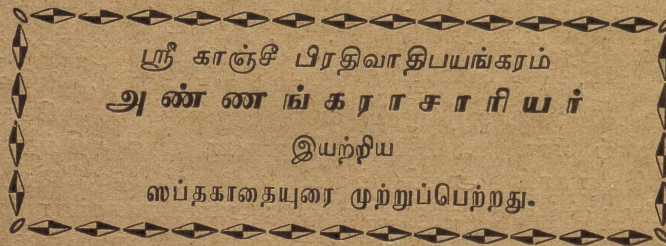
தீங்கேது மில்லாத தேசிகன் தன் சிந்தைக்குப்
பாங்காக நேரே பரிவுடையோர்—ஓங்காரத்
தேரின்மே லேறிச் சேழங்க திரினூடுபோய்ச்
சாருவரே யந்தாமந் தான்.

7

தீங்கு ஏதும் இல்லாத	} ஒருவகைப் பொல்லாங்குமின் நிக்கேயிருக்கிற	ஓங்காரம்	} பிரணவமாகிற தேரின் மீதே றிக் கொண்டு
தேசிகன் தன் சிந்தைக்கு பாங்காக		தேரின் மேல் ஏறி	
நேரே பரிவு உடையோர்	} ஆசாரியனுடைய திருவுள்ளத் தீங்கு அனுகூலமாக	செழும் கதிரின் ஊடு போய்	} ஸூர்யமண்டல மார்க்கமாகச் சென்று
		உண்மையான அன்பையுடைய வர்கள்	

ஆசாரியன்பக்கலில் அன்பில்லாதார்க்கு அதோகதியே யென்னுமிடத்தைப் பல்
வகையாலும் சொல்லிநின்றார் கீழ்; அதற்குப் ப்ரதிகோடியாக ஆசார்யப்ரேமம் கனத்
திருக்குமவனுக்கு உஜ்ஜீவனமுண்டென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுகையாலே அதனை
இப்பாசரத்திலே சொல்லித் தலைக்கட்டுகிராயிற்று. “ தீங்கேதுமில்லாத தேசிகன்
தன்சிந்தைக்குப்பாங்காக நேரே பரிவுடையோர் ” என்றது ஆசார்யப்ரேமம் கனத்தி
ருப்பவர்கள் என்றபடி. தேசிகன்—ஆசார்யன்; அவனுக்குத் தீங்கேது மில்லாமையாவது
ஸ்வாசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமற்றிருக்கைமுதலான அவத்தியங்களில்லாமை. இவை
உண்டாகிக்கழிகையன்றிக்கே முதலிலேயே இவற்றின் ஸ்பர்சமின்றியே யிருக்கையைச்
சொன்னபடி. இப்படிப்பட்டவர்களாய் மஹோபகாரர்களான ஸ்வாசார்யர்கள் திருவுள்
ளத்துக்கு அனுகூலமாம்படி, தமக்கு அநுபால்யமான அவரது திருமேனியைப் பேணிக்
கொண்டு அவர்பக்கலிலே நிரவதிகமான ப்ரேமத்தையுடையவர்கள்; இப்படிப்பட்ட
ஸச்சிஷ்யர்கள் பெறும்பேற்றைப் பின்னடிகளிற் பேசுகின்றார். வைகுந்தமாநகர் இவர்
களுடைய கையது என்கிறார். * வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்
ணூடே * என்கிறபடியே இங்கிருக்கும்நாள் தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றவும் ஸ்வரூபா
நுரூபமாகவும் பரமபதங்கூடத் தங்கள் சிறுமுறிக்குச்செல்லும்படியாகவும் உபய
வேதாந்த காலக்ஷேபநீயோடும் ததீயாராத நூயோடும் உகந்தருளின நிலங்களில்
மங்களாசாஸநூயோடும் தக்கைங்கர்ய நூயோடும் எம்பெருமானாரைப் போலே நெடுங்
காலம்வாழ்ந்திருந்து சரீராவஸாநத்தில் பரமபக்திதலையெடுத்து அந்தமில் பேரின்பத்
தடியரோடு ஒரு கோவையாயிருக்கவேணுமென்கிற ப்ராப்யத்வரை விஞ்சி * हादांनुग्रह-
वमध्यधमनिद्वारा बहिर्निर्गतர்களாய் *ஓங்கார ரதமாருஹ்ய* என்கிறபடியே மநஸ்ஸு ஸாரத்தயம்
பண்ண ப்ரணவமாகிற தேரின்மேலேறி; தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக்கீண்டு
புக்கு ஆராவமுதமங்கெய்தி வாழ்ந்திருக்கப்பெறுவர் என்று கூறி இப்பிரபந்தத்தையும்
தலைக்கட்டினாராயிற்று. 7

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

நா ன் ஸ ர ம்

(முநீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய தெளிவுரையுடன்.)

(அவதாரிகை)

நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன, நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது, தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ் மறைவாழ்ந்தது என்னும்படியாக எம் பெருமானார் தர்சந நிர்வாஹம் செய்து கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்குமளவிலே யஜ்ஞ மூர்த்தி என்றொரு மாயாவாதி ஸந்யாஸி ஸ்வாமியின் வைபவாதிசயங்களைக் கேட்டு ஸ்வாமியோடே தர்க்கித்து வெற்றிபெற வேணுமென்று விரும்பி ஸ்வாமிமடத்திலே வந்து ஸேவித்து 'நான் கேட்கிற கேள்விகளுக் கெல்லாம் தேவரீர் விடை கூறவேணும்; திருப்திகரமாக விடை பெற்றேனாகில் தேவரீருக்கு சிஷ்யனாகக் கடவேன்' என்று சொல்ல, ஸ்வாமியும் இசைந்தருள, பதினேழு நாள் வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லா நிற்க, முடிவில் உத்தர மருளிச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமி பக்கவிலே நின்று விஷயம் தோன்றாமே யிருக்கையில் 'நானையாகிறது' என்று சொல்லி ஸபாவிஸர்ஜனமாக; பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகுலப் பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கி வந்த இத்தரிசனம் இன்று அடியேனால் பங்கமடைவதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து அமுது செய்யாமலே திருக்கண் வளர்ந்தருள, அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்பூரிக்கச் செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ் சிறுகாலை யெழுந்து பரமஸந் துஷ்டராய் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு ப்ரஸந் கம்பீரராய் விசார கோஷ்டிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று அறுதியிட்டு அப்போதே யெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம் பண்ணி நின்று 'அடியேனை யங்கீகரித்தருளவேணும்' என்று கைகூப்பி ப்ரார்த்திக்க, 'மேலே விஷய விசாரம் நடைபெற வேண்டியிருக்க, இது 'வென்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க, அதற்கு யஜ்ஞமூர்த்தி 'ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குப் பெரிய பெருமாள் ப்ரத்யக்ஷமான பின்பு தேவரீரென்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸன்னிதியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல ப்ராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப்பட்டது போதும், இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கி யருள வேணும்' என்று கணக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவருளைப் பெற்று அப்போதே

ஏக தண்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயச்சித்த பூர்வகமாய் சிகா யஜ்ஞோபவீதங்களை யும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கோல்பிடித்த முனியாகி, சாஸ்த்ரப்படி ஆசார்யனுடைய நாமத்தையே வணிக்க விரும்பி ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் பேரருளாள னுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆட்டபட்டாரென்கிற உபகாரஸ்மருதி உலகப்ரஸித்த மாம்படி அருளாளப் பெருமானும் பெருமூர் என்று திருநாமம் சாத்தியருளிணர். உடனே அவரையழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் பெரிய பெருமானை ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்பு களும்பெறுவித்து அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமு மோது வித்து மற்றும் தத்வ சினைகளும் செய்தருளிணர்.

அவரும் ஸ்வாமி திருவடிகளிலே நிழலுமடிதாறுமாக விருந்து ஸகல தத்வார்த்தங் களையும் கேட்டு தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களில் விசததம ஜ்ஞாநமுடையராய் அவ்வர்த்த விசேஷங்களைப் பின்புள்ளாரு மருஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும் படியாக ஆசார்ய நியமநத் தாலே இரண்டு ப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்தார். அவற்றுக்கு ஞானஸார மென்றும் ப்ரமேய ஸார மென்றும் திருநாமம் வழங்கும். இத்திருநாமம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தாமே இட்டருளின தென்று பெரியார் பகரக் கேட்டிருக்கை. பகவச் சாஸ்த்ராதிகளிலே பல பல வசனங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யங்களான ப்ரமார்த்தங்களைத் தெளிவாகத் தெரிவிப்பனவாயிருக்கும்; அந்த வசனங்களையே ஒவ்வொரு பாட்டாக அமைத்து ப்ரபந்திகரித்ததாயிருக்கும் ப்ரதம ப்ரபந்தமான ஞானஸாரம். ஜ்ஞாதவ்ய யார்த்த ப்ரகாசகங்களான ப்ரமாணங்களின் ஸாராமாயிருக்கையாலே ஞானஸாரமென்று பேராயிற்று. அந்த ப்ரமாண வசனங்களை யெல்லாம் அவ்வோ பாசுரங்களுக்குச் சேர ஸங்க்ரஹித்தருளி ஸம்க்ஷிப்தமானதோர் உரையும் இட்டளிளிணர் மணவாளமாமுனி கள். இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்கு அருளிச் செய்திருந்த உரையைத் தழுவி வியாக் கியானமிட்ட பிள்ளை லோகஞ்சியர் இந்த ஞானஸாரப்ரமேயஸாரங்களுக்கும் வியாக்கி யானமிட்டிருக்கிறார். இதுதான் அச்சாகி வெளிவந்துளதென்றும் இது மணவாள மாமுனிகளின் உரையன்று என்றும் அஸ்மதாசார்யரான அழகிய மணவாளச் சியர் அரு ளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. இவ்விரண்டு திவ்விய நூல்களிலும் அர்த்தபுஷ்டி ஒரு புற மிருக்க, மன்னிய சீர்வெண்பாவில் வைத்துப் பாடுகையாலே சொல்லமுகும் மிகச் சிறந் திருக்கும். ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானார் தாமே இவ்விரண்டு நூல்களையும் அருளிச் செய்வதாக இந்நூலாசிரியருடைய கருத்தாகையாலே எம்பெருமானார்க்குக் காப்புச் செய் யுள்கூட இயற்றாது விட்டனர்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஞானஸாரத் தனியன்

சுருளார் கருங்குழல் தோகையர் வேல்விழியில் துவளும்
மருளாம் வினைகேடும் மார்க்கம் பெற்றேன், மறை நான்குஞ் சோன்ன
பொருள் ஞானஸாரத்தைப் புந்தியில் தந்தவன் போங்கு புகழ்
அருளாளமாமுனி யம்பொற்குழல்க ளடைந்த பின்னே.

கருத்துரை:—நான்கு வேதங்களிலு மமைந்த பொருள்களைக் கொண்ட ஞானஸார மென்னும பிரபந்தத்தை யருளிச் செய்த மஹாகீர்த்திவாய்ந்த அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை யடையப் பெற்றதனால் விஷயாந்தரப்ராவண்யம் தொலையும் படியான நல்வழியைத் தெரிந்து கொண்டே நென்பதாம். ... *

ஸ்ரீ :

அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஞானஸாரம்

ஊன வுடற்சிறைநீத்து ஒண்கமலை கேள்வனடித்
தேனுசுரு மாசைமிகு சிந்தையராய்த்—தானே
பழத்தால் விழுங்கனிபோல் பற்றற்று விழும்
விழுக்காடே தானருளும் வீடு.

1

ஊன உடல் } மாம்ஸமயமான வுடலாகிற சிறைநீத்து } சிறையில் நின்றும் விடுபட்டு	பழுத்தால் } பழுத்து (க்கிளையில் தக்கி தானே விழும் } யிருக்க முடியாமல்) தானே கனி போல் } விழுகிற பழம் போன்று
ஒண்கமலைகேள் வன் அடி } ஸ்ரீஹாலக்ஷ்மீபதியின் திரு தேன் நுகரும் } வடித்தேனைய நுபவிக்க ஆசை மிகு } வேணுமென்னுமாசை மிகு சிந்தையர் } ந்த மனமுடையவர்களாய்க் ஆவ் } கொண்டு	பற்று அற்று } (உபாயந்தரங்களிலும் உபே வீழும் விழுக் } யாந்தரங்களிலும்) ஸங்கமற்று காடே தான் } விழும் விழுகைதான்
	வீடு அருளும் } மோக்ஷப்ராபகமாகும்.

* * *—ஆர்த்தப்ரபத்தி யென்றும் த்ருப்தப்ரபத்தி யென்றும் ப்ரபத்தி இருவகையாகச் சொல்லப்படுகிறது. தேஹாவஸாநத்தில் மோக்ஷத்தை இசைந்திருக்குமதிகாரி செய்யும் ப்ரபத்தி த்ருப்தப்ரபத்தியாம். அவ்வளவு விலம்பத்தைப் பொறுக்க கில்லாதே சடக்கென வீடுபெற விரும்பி நிற்கும் அதிகாரி செய்யும் ப்ரபத்தி ஆர்த்தப்ரபத்தியாம். இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் ஒரு நொடிப்பொழுதும் இருப்பு ஸஹிக்க முடியாமையே ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு அடியாகிறது. மரத்தில் காய் காய்த்து அது பழமாகப் பரிணமிக்கிறது; அந்தப் பழமானது மரத்தில் தங்கி நிற்குமளவு ஒன்றுண்டு; அந்த அளவு கடந்தால் தானாகவே மரத்தை விட்டு நழுவிக்கீழேவிழும்படியைக் காணுநின்றோம். இவ்வண்ணமாகவே இந்நிலத்தில் தங்கியிருக்குமளவு கழிந்த வோர் அதிகாரியானவன் ஒரு க்ஷணமும் தரித்திருக்க முடியாமல் தானாகவே விழுகிற விழுகைதான் ஆர்த்தப்ரபத்தி யென்பது; அது வீட்டையருளும்—என்றதாயிற்று.

ஸநத்குமாரஸம்ஹிதையில்—* யதா பரானவ்யிபி: துச்சக: ஸ்ம்ருதிபிர், விநா, தேந தத்புரத: பா
சா ப்ரபத்திஸ தாதா பவேத். *என்றுள்ள ச்லோகம் இப்பாகுரத்திற்கு மூல
மாயிருக்கும். இதன் பொருளாவது—[பர அந்வயிபி:] இப்பதம் (ஸ்ம்ருதிபி:) என்று
மேலுள்ள விசேஷ்யத்தில் அந்வயிக்கும் விசேஷணமாகையாலே ஸ்த்ரீலிங்கமான வதற்
குச்சேர (பரானவ்யிபி:) என்று இதுவும் ஸ்த்ரீலிங்கமாக இருக்கவேணும்:
அப்படியில்லாமை “ஆர்ஷதவாத்நதோஷ:” என்கிற கட்டளையிலே அதுஷ்டமாகவே
கொள்ளத்தக்கது. பரானவ்யிபி: ஸ்ம்ருதிபிர் விநா துச்சக:—இதர விஷயங்களிலே அந்
வ்யமற்ற சிந்தனைகளில்லாமல் இந்நிலத்தில் தரித்திருக்க முடியாதவனாய் என்றபடி,
விஷயாந்தர ஸ்மரண லேசமுமின்றிக்கே எம்பெருமானொருவனையே சிந்தித்து நிற்க
வேண்டுமடியான தசை பிறந்தவனாக என்று கருத்து. இப்படிப்பட்டவனாக, யதா—
எப்போது ஆகிறானே; நதா—அப்போது, தேந—நாஷதாஷிஷே எனற்படி. அப்படிப்
பட்டநிலையையோடு. தத்புரத: பாத:—எம்பெருமான் திருமுன்பே விழுகை யென்பது
யாதொன்றுண்டோ, ஸா ப்ரபத்தி: பவேத்—அதுதான் ப்ரபத்தியாகும் என்றபடி. இந்த
ச்லோகத்தின் பொருள் இப்பாகுரத்திலே காணத்தக்கது. “ஊனவுடற் சிறை நீத்து
ஒண்கமலை கேள்வனடித் தேனுசுரு மாசைமிகு சிந்தையினால்” என்கிற (இப்பாட்டின்)
முன்னடியும் மேலெடுத்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தமும் பர்யாயமாயிருக்கும்.

தானே பழுத்தால் விழுங்கனி போல்:—பழுத்தால் தானே விழுங்கனிபோல் என்று யோஜிப்பது. சில பழங்கள் கீழே விழாமல் மரக்கிளையிலேயே யிருக்கக் கண்டோமாகில் இன்னமும் முற்றப் பழுக்கவில்லை யென்றே நினைக்கநேரும். முற்றப் பழுத்தபின் ஒரு க்ஷணமும் கிளையில் தங்காதென்பது சொல்லவேண்டா. அதுபோலவே, ஆர்த்தியின் பரிபாகம் சரமாவஸ்தையளவாக முதிர்ந்த பின்பு ஒரு க்ஷணமும் இந்நிலத்தில் இருப்பு அரிதாகி ஆர்த்தப்பரபத்தி செய்யுமளவில் * आर्वाशुफला-ஆர்த்தேஷு ஆசுபலா* என்கிற ந்யாஸ திலகஸூக்திப்படியே கடுகப்பலன் கைபுகும் என்றதாயிற்று. ... 1

நரகம் சவர்க்கமும் நாண்மலரான் கோணப்
பிரிவும் பிரியாமையுமாய்த்—துரிசற்றுச்
சாதகம்போல் நாதன் தனதருளே பார்த்திருத்தல்
கோதி லடியார் குணம்.

2

நான் மலரான் கோண பிரிவு நரகு ஆய்	} திருமலைப் பிரிந்திருத்தல் நரக மாகவும்	சாதகம் போல்	} சாதக பக்யானது மேகத்தை யே எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல
பிரியாமை சவர்க்கம் ஆய்			
துரிசு அற்று	} இப்படிப்பட்ட ப்ரேமத்தை உபாயமாகக் கொள்ளுகையா கிற தோஷமின்றிக்கே	கோது இல் அடி யார் குணம்	} குற்றமற்ற சேஷ! பூதர்களின் இயல்வு.

* * * —*यस्वया सह स खर्गो निरयो यस्वया विना—யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ
நிரயோ யஸ் த்வயா விநா* என்கிற ஸ்ரீராமாயண (அயோ-30-23.) ச்லோகத்தை யுட்
கொண்டு முன்னடிகளும், * प्रपन्नश्चात्को यद्वत्प्रपत्त्यः कपोतवत् । रक्षयश्चकयोरेतल्लक्ष्यं रक्षणमेतयो:—
ப்ரபந்நச் சாதகோ யத்வத் ப்ரபத்த்வய: கபோதவத், ரக்ஷய ரக்ஷகயோரேதத் லக்ஷ்யம்
லக்ஷணமேதயோ:* என்கிற பகவச் சாஸ்த்ரவசனத்தை யுட்கொண்டு பின்னடிகளும்
பேசப்பட்டன. பெருமாள் காட்டுக்குப் புறப்படுகிறபோது பிராட்டியை நிறுத்திப்
போவதாகினைத்து வார்த்தையருளிச் செய்தவளவிலே பெருமானை நோக்கிப் பிராட்டி
சொன்னது [யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க: நிரயோ யஸ் த்வயா விநா] உம்மோடு கூடியிருப்
பது தான் ஸ்வர்க்கம்; உம்மைப் பிரிந்திருப்பது தான் நரகம் என்று. இப்படி உறுதி
கொண்டிருப்பதுதான் பரம பக்தனுடைய படியாகும். நாண் மலரான் கோணப்
பிரிவு நரகு; (அவனைப்) பிரியாமை சவர்க்கம் என்றது முன்னடிகளில். * प्रपन्ने
चातकन्याय:—ப்ரபந்நே சாதகந்யாய:* என்கிறவர்த்தம் பின்னடிகளிலுறையும். * एक:
कृती शकुन्तेषु योऽन्यं शक्नोति याचते—ஏக: க்ருதீ சகுந்தேஷு யோந்யம் சக்ராத் ந யாசதே*
என்கிறபடியே சாதகபக்யானது மேகத்தையேஎதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, ப்ரபந்நனும்
களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் என்றும் *உனக்குப்
பணி செய்திருக்குந்தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன்றனக்குப் பணிந்து கடைத்
தலை நிற்கை நின் சாயையழிவு கண்டாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமா
னருளையே யெதிர்பார்த்திருக்கவேணும். ஆக, எம்பெருமானைப் பிரிந்துகிடப்பதை
நரக ப்ராயமாக நினைப்பதும் அவனதருளையே பார்த்திருப்பதும் பரமபக்தர்களின்
லக்ஷணமென்றதாயிற்று. ... 2

ஆனை யிடர்கடிந்த ஆழியங்கையம்புயத்தாள்
கோனைவிடில் நீரிற் குதித்தேழுந்த—மீனெனவே
ஆக்கை முடியும் படிபிறத்த லன்னவன் தாள்
நீக்கமிலா வன்பர் நிலை.

3

ஆனை இடர் கடிந்த ஆழி அம் கை	{ கஜேந்திராழ்வானுடைய துன் பத்தைப்போக்கின திருவா ழியை அழகிய திருக்கை யிலேயுடைய	நீரின் குதித்து எழுந்த மீன் எனவே	{ நீரைவிட்டுக்கிளம்பியெழுந்த [நீரைப்பிரிந்த] மீன்போல
அம்புயத்தாள் கோனை விடில்	{ திருமாலே விட்டுப்பிரிந்தால்	ஆக்கை முடியும் படி பிறக்கல் அன்னவன் தாள் நீக்கம் இலா அன்பர் நிலை	{ உடல் முடியும்படியானநிலைமை விளைதல் அப்பெருமானுடைய திருவடி களைவிட்டு நீங்க கில்லாத பரமபக்தர்களின் இயல்வாம்.

***—ஸ்ரீராமாயணத்தில் இனையபெருமானுடைய வார்த்தை [அயோ—53.

31.] * न च सीता त्वया हीना न चाहमपि राघव । मुहूर्तमपि जीवावो जलान्मस्याविवोद्धृतौ—ந ச
ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா
விவோத்த்ருதௌ* என்பது. இதனால், எம்பெருமானைப் பிரிந்தவாறே நீரைவிட்டுப்
பிரிந்த மீன்போல் துடிப்பது பரமபக்தனுடைய லக்ஷணமென்று சிஷ்யதமாதிகிறது.
இதனையுட்கொண்டது இப்பாசரம். *மீனமர் பொய்கை நாண்மலர் கொய்வான் வேட்
கையினோடு சென்றிழிந்த கானமர்வேழம் கையெடுத்தலறக் கராவதன்காலினைக் கதுவ
ஆனையின் துயரம் தீர்ப்புள்ளூர்ந்து சென்று நின்றாழி தொட்ட திருமால் பக்தர்களிடத்து
அன்பே நிரூபகமானவன்—என்றறிந்து அத்திருக் குணத்திலே யீடுபட்டு அப்பெரு
மானைவிட்டுப் பிரிந்தால் நீரைவிட்டுப் பிரிந்த மீன்படும்பாடுபடுமதே மெய்யன்பர்களின்
நிலை என்றதாயிற்று.

3

மற்றொன்றை யெண்ணுதே மாதவனுக் காட்சையே
உற்றதிதுவேன் றுளந்தேளிந்து—பெற்ற
பெரும்பெற்றின் மேலுளவோ பேறென்றிருப்பார்
அரும்பேறு வானத் தவர்க்கு.

4

மற்று ஒன்றை எண்ணுதே	{ (பகவத்கை நகர்யமல்லது) வேறென்றை செஞ்சிலும் நினையாமல்	பெற்ற பெரு பெற்றின் மேல் பேறு உளதோ என்று இருப் பார்	{ (பகவத்கை நகரியம் பெற்றால்) அப்படி பெற்ற மஹாபுரு ஷார்த்தத்திற்கு மேலே ஒரு புருஷார்த்தமுண்டோ என்று அத்யவஸாயங்கொண்டி ருக்குமவர்கள்
மாதவனுக்கு ஆட்சையல் இதுவே உற்றது என்று உளம் தேளிந்து	{ திருமாலுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்வதொன்றே ஸ்வரூபானுரூபமென்று மனந் தேறி	வானத்தவர்க்கு அருபேறு	{ நித்யஸூரிகளுக்கு அலப்பலாப மாயிருப்பர்கள்.

***—ஸ்ரீ சாஸ்தரத்தில் * ये ब्रह्म भगवदास्यभोगैकनिरतासदा । ते प्रियातिथयः प्रोक्ताः
श्रीवैकुण्ठनिवासिनाम्—யே ப்ரஹ்மந்! பகவத் தாஸ்யபோகைகநிரதாஸ் ஸதா, தே ப்ரி
யாதிதய: ப்ரோக்தா: ஸ்ரீவைகுண்ட நிவாஸிநாம்* என்றுள்ள வசனத்தையுட்
கொண்டு அருளிச் செய்ததாயிப்பாசரம். இந்த ச்லோகத்திரிரண்டாம் பாத்திலுள்ள
ஏக சப்தத்தை விவரிக்கிறது பாசரத்தினடியில் * மற்றொன்றையெண்ணுதே * என்பது.
மாதவனுக்கு ஆட்சையவதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்று கொண்டு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை
விரும்பாதே பகவத் கைநகர்யத்தைப்பண்ணி 'இதனில் மிக்கோர் புருஷார்த்த
முண்டோ?' என்று உகந்திருக்குமவர்கள் வைகுண்டவாஸிகளான நித்யமுக்தர்களுக்கு
அலப்பலாபமாவர்கள். அவர்களுக்குத் திருநாடு திண்ணமென்றபடி.

4

தீர்த்தமுயன் றுடுவதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்
பார்த்தனைமுன் காத்தபிரான் பார்ப்பதன்முன்—சீர்த்துவரை
மன்னனடி யோமென்னும் வாழ்வுநமக் கீந்ததற்பின்
என்னகுறை வேண்டு மினி.

5

முயன்று தீர்த்தம் ஆடுவதும்	பலக்ஷேத்திரங்களுக்குச்செல்லு கையாகிற முயற்சிகளைச் செய்து புண்ய தீர்த்தங்களில் நீராடுவதும்	சீர்த்துவரை மன்னன்	ஸ்ரீமத் த்வாரகாநாதனான அக் கண்ணபிரான்
செய்தவங்கள் செய்வனவும்		அடியோம் என்னும் வாழ்வு நமக்கு ஈந்ததற்பின்	
முன்பார்த்தனை காத்தபிரான் பார்ப்பதன் முன்	முன்பு அர்ஜுனனைக் காத்தரு ளினவனான கண்ணபிரா னுடைய கடாக்கூலாபத்திற்கு முன்னம் ஏற்குமத்தனை;	இனி வேண்டும் குறை என்ன	இனி என்ன குறையுள்ளது. (தீர்த்தங்களாடவும் தவம் புரிய வும் வேண்டா வென்கை.)

* * * तावद्च्छेत्तु तीर्थानि सरितश्च सरांसि च । यावन्नाभूच्च भूपाल ! विष्णुभक्तिपरं मनः—தாவத் து தீர்த்தாரி ஸரிதச் ச ஸராம்ஸரி ச, யாவந் நாபூச்ச பூபால ! விஷ்ணு பக்திபரம் மன : * என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மத்திலும், * किं तस्य दानैः किं तीर्थैः किं तपोभिः किमध्वरैः । यो नित्यं ध्यायते देवं नारायणमनन्यधीः—கிம் தஸ்ய தாரை: கிம் தீர்த்தை: கிம் தபோபி: கிமத்வரை: யோ நித்யம் த்யாயதே தேவம் நாராயணமநந்யதி: * என்று இதிஹாஸஸமுச்சபத்திலுமுள்ள வசனங்களை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்ததா மிப்பா சுரம். பார்த்தனை முன் காத்தபிரான் என்றது—கிதையையும் அதன் ஸாரமான சரமச்சலோகத் தையும் உபதேசித்து அர்ஜுனனை *ஸ்திதோஸ்யி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ * என்னப் பண்ணினவன் என்றபடி. அவன் பார்ப்பதன் முன்வரைக்குமே தீர்த்த முயன்றாடுவதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்—என்றது, சரமச்சலோகார்த்த நிஷ்டை உண்டாகுமளவுமே அந்த ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு அவகாச முள்ளது; அதன் பிறகு * यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः । तेन चेदविवादस्ते मा गणं मा कुरुन् गमः—யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ் தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: , தேந சேத் அவிவாதஸ் தே மா கங்காம் மா குநந் கம: * என்கிறபடியே க்ஷேத்ர தீர்த்த பர்யடநத்தினாலாவ தொன்றுமில்லை என்ற படி. [சீர்த்துவரை மன்னன் அடியோமென்னும் வாழ்வு நமக்கு ஈந்ததற்பின்] என்றது— *அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சச: * என்றருளிச் செய்து நம்மை வாழ்வித்தபின்பு என்றபடி. இது அர்ஜுனனை நோக்கி அருளிச் செய்த தாயினும் அவனை வியாஜமாகக் கொண்டு எல்லார்க்குமாக அருளிச் செய்ததாகவன்றோ பரமார்த்தமுள்ளது. *செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெரு வார்த்தை விட்டு சித்தர் கேட்டிருப்பர் * என்கிறபடியே இவ்வாசிரியர்தாமும் அதற்கு அதிகாரியாகையாலே *வாழ்வு நமக்கீந்ததற்பின் என்ன குறைவேண்டு மினி * என்றரு ளிச்செய்யக் குறையில்லை. இப்பாசரத்தை அநுஸந்திப்பவர்களும் அதிகாரிகளாய்க் குறையற்றவர்களாவர்.

5

புண்டரிகை கேள்வ னடியாரப் பூமிசையோன்
அண்ட மொருபொருளா வாதரியார்—மண்டி
மலங்கவொரு மீன்புரண்ட மாத்திரத்தா லார்த்துக்
கலங்கிடுமோ முந்நீர்க் கடல்.

6

புண்டரிகை } திருமாமகள் கணவனுடைய	ஒருமீன் மண்டி } ஒரு மீனானது ஆழ விழிந்து
கேள்வன் அடி } அடியார்களான பாகவதோத்	மலங்க புரண்ட } கீழும் மேலும் கலங்க வேணு
யார் } தமர்கள்	மாத்திரத்தால் } மென்று புரண்டவளவால்
அபூமிசை } அப்பிரமனுடைய அண்	முந்நீர் கடல் } மூவகை நீரையுடைய
யேன் அண்டம் } டத்தை	கடலானது
ஒரு பொருளா } ஒரு சரக்காகவே மதிக்க மாட்	ஆர்த்து கலங் } நிலைமாறி யொலித்துக் கலங்
ஆதரியார் } டார்கள்;	கிடமோ } குமோ?

* * * — * ब्रह्माण्डमण्डलीमात्रं किं लोभाय मनस्विन । शफरीस्फुरितेनाब्धेः क्षुब्धता नैव जायते—
 ப்ரஹ்மாண்ட மண்லீமாத்ரம் கிம் லோபாய மநஸ்விநஃ, சபரீஸ்புரிதேநாப்தேஃ க்ஷு-
 ததா ரைவ ஜாயதே* என்கிற வசனத்தையுட்கொண்டு இப்பாசுரமருளிச் செய்தது.
 உண்மையான பகவத் பக்தர்கள் மஹத்தான ஐச்வரியத்தையும் ஒரு பொருளாக மதிக்க
 மாட்டார்கள். ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யமென்பது ப்ராக்ருதர்களுக்குப் பெரிதாகத்
 தோற்றினாலும் பகவத்பக்தர்கள் அதை ஒரு க்ஷுத்ரவஸ்துவாக நினைப்பார்களே யல்லது
 பெரிய வஸ்துவாக நினையார்கள். அந்த ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யத்தை இவர்கள்தாம்
 விரும்பாதொழிந்தாலும் அது இவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கலக்கமாட்டாதோ வென்
 னில்; மஹத்தான தத்வமாகிய ஸமுத்திரத்தை ஒரு க்ஷுத்ரமத்ஸ்யம் கலக்கவல்லதோ?
 அந்த க்ஷுத்ர ஐந்து எத்தனை கோலாஹலங்கள் செய்தாலும் கடல் சிறிதும் கலக்க
 முறுவதில்லையன்றோ. அதுபோலவேயாம் இதுவும் என்றதாயிற்று. பக்தர்கள் கடலின்
 ஸ்தானத்திலும், ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யம் ஒரு சிறுமீன் ஸ்தானத்திலும் கொள்ளப்பட்ட
 தென்க. புண்டரிகை கேள்வன்—லக்ஷ்மீபதி. தாமரைக்கு வாசகமான கமலமென்னும்
 சொல் கமலா என்றும், பத்மமென்னுஞ் சொல் பத்மா என்றும் பிராட்டியைக் குறிப்
 பது போல, தாமரைக்கு வாசகமான புண்டரீகமென்னுஞ் சொல்லும் 'புண்டரீகா'
 என்று பிராட்டியைக் குறிப்பதாகத் தமிழ் மரபு. இது ஸம்ஸ்க்ருத மர்யாதைக்குச்
 சேர்ந்ததன்று. கோகனகை, சரோருகை, அரவிந்தை என்னுஞ் சொற்களால் பிராட்டி
 யைக் குறிப்பது தமிழ்நூற்களில் மாத்திரமே கண்டதாகும்.

முந்நீர்—ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்று மூவகை நீரையுமுடையது கடல்;
 தந்கரமாகக் கொள்ளாமல் நன்னகரமாக (அதாவது முன்நீர் என்று) கொள்வது
 முண்டு; அப்போது *अप एव ससर्जिदौ—अप एव लसर्जितेन* என்கிற ப்ரமாணத்தின்
 படி ஸ்ருஷ்டியில் முற்பட்ட நீர் என்றதாகும்; முன் நீர் - முன்னீர். இச்சொல்லே கட
 லைக் குறிப்பதாயிருக்க 'முந்நீர்க் கடல்' என்றது 'கரிகலபம்' என்னுமாபோலே. 6

தோளார் சுடர்த்திகிரி சங்குடைய சந்தரனுக்கு*
 ஆளாடூர் மற்றேன்றி லன்புசெயார்—மீளாப்
 பொருவரிய விண்ணாட்டிற் போகம் நுகர்வார்க்கு*
 நாகன்றே இந்திரன்தன் நாடு.

7

தோள் ஆர் சுடர் } திருத்தோள்களோடு சேர்ந்து	மீளா பொருவு { மீட்சியற்றதாய் ஒப்பற்றதாய்
திகிரி சங்கு } விளங்குகின்ற திருவாழி திருச்	அரிய விண்ணாட் } அரிதான திருநாட்டிலே
உடைய சுந் } சங்குகளையுடைய அழகியா	டில் போகம் } பேரின்பமநுபலிக்கக் குதா
தரனுக்கு } னுக்கு	நுகர்வார்க்கு } ஹலமுடையவர்களுக்கு
ஆள் ஆடூர் } அடிமைப்பட்டவர்கள்	
மற்று ஒன்றில் } அவ்வடிமைக்கு மாறான எதிலும்	இந்திரன் நாடு { ஸ்வர்க்க லோகம் நாகப்ராய
அன்பு செயார் } ஆதரம் செய்யமாட்டார்கள்;	நாகு அன்றே { மன்றே.

* * * — * तत्पदं प्राप्नुकामा ये विष्णोस्तेषां महात्मनाम् । भोगाः पुरन्दरादीनां ते सर्वे निर-
 யோமாமா:—தத் பதம் ப்ராப்துகாமா யே விஷ்ணோஸ் தேஷாம் மஹாத்மநாம், போகா: புரந்
 தராதீநாம் தே ஸர்வே நிரயோபமா:.* என்கிற ப்ரஹ்மாண்ட புராணவசனத்தை யுட்

***— பகவச் சாஸ்தரத்தில் * येऽन्यमनसः शुद्धा ये दास्यैकमनोरथाः। तेषां मे हृदयं विष्णोः वैकुण्ठावरमं पदम् — யேऽநந்யமநஸச் சுத்தா யே தாஸ்யைகமநோரதாಃ, தேஷாம் மே ஹ்ருதயம் விஷ்ணோர் வைகுண்டாத் பரமம் பதம் * என்று எம்பெருமான் தானே சொல்லிவைத்தான் ; அநந்யமநஸ்கர்களும் பரமபவித்திரர்களும் அடிமை செய்வ தொன்றிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களுமான பக்தர்களின் உள்ளமானது விஷ்ணுவான வெனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்காட்டிலும் சிறந்த ஸ்தானமாகு மென்பது ச்லோகத்தின் கருத்து ; இதுவே கருத்துத் தான் பாசுரத்திற்கும். நிர்ஹேதுக கருணையாலே ஸமஸ்த லோகங்களையும் காத்தருளாரின்ற திருமால் அநந்ய பக்தர்களின் உள்ளத்தி லிருப்பைத் திருநாட்டில் வளிப்பதிலுங்காட்டில் பரமபோக்யமாகக் கொள்ளுவனென்கை. [ஆசு இல் அருளால்] ஆசு என்று குற்றத்திற்குப் பெயர் ; அருளுக்குக் குற்றமாவது ஸஹேதுக மாயிருத்தல் ; அஃதில்லையெனவே நிர்ஹேதுக க்ருபை யென்றதாயிற்று. ... 9

நாளுமுலகை நலிகின்ற வாளரக்கன்
தோளுமுடியும் துணித்தவன்றன் — தாளில்
பொருந்தாதா ருள்ளத்திற் பூமடந்தை கேள்வன்
இருந்தாலு முண்மே லிருப்பு.

10

பூமடந்தை கேள் வன்	} லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான், உலகை நாளும் } உலகங்களையெல்லாம் இடை நலிகின்ற } விடாது நலிந்து கொண்டிருந்த வான் அரக்கன் } இராவணனுடைய	பொருந்தாதார் உள்ளத்தில் } பொருத்தமற்ற பாபிகளின் இருந்தாலும் } நெஞ்சிலே இருந்தாலும்.
தோளும் முடி யும் துணித்த வன் தன் தாளில்		தோள்களையும் தலைகளையும் துணித்தவனான தன்னுடைய திருவருடிகளில்.

***— ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில் — * भगवच्चरणद्वंद्वे भक्तिर्येषां न विद्यते । तेषां हृदि स्थितो देवः कण्टकाग्र इव स्थितः — பகவச்சரணத்வந்த்வே பக்திர் யேஷாம் ந வித்யதே, தேஷாம் ஹ்ருதி ஸ்திதேதோ தேவஃ கண்டகாக்ர இவ ஸ்திதஃ * என்று சொல் லிற்று. எம்பெருமான் தனது திருவடியிணையில் பக்தியில்லாதாருடைய நெஞ்சில் எழுந்தருளியிருந்தாலும் அவ்விருப்பு முள்மேலிருப்புப் போன்றதேயென்பது ச்லோகத் தின் கருத்து. இதுவேதான் இப்பாசுரத்தின் கருத்தும். சிவனையுபாஸித்து அவன் பக்க லிலே வாளைப்பெற்று அந்தச் செருக்கினால் அநவரதமும் உலகை நலிந்து கொண்டிருந்த லங்கேசுவரனுடைய தோள்களையும் தலைகளையும் துணித்தவனான திருமட்கொழுநன் தனது திருவடிகளில் ஆதரமற்றவர்களின் நெஞ்சில் பொருந்தவேமாட்டான் ; ஸர்வ வ்யாப்திஸித்திக்காக அங்கும பொருந்தினாலும் முள்மேலிருப்பாகவே காணுமிருப்பது — என்றாயிற்று. ... 10

தன்போன் னடியன்றி மற்றென்றில் தாழ்வுசெய்யா
அன்பருகந் திட்ட தணுவெனிணும்—பொன்பிறழும்
மேருவாய்க் கொள்ளும் விரையார் துழாயலங்கல்
மாரிமாக் கொண்டனிகர் மால்.

11

விரை ஆர் துழாய் அலங்கல்	} பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய் மாலையை யணிந்துள்ள வனும்	மாரி மா கொண் டல் நிகர் மால்	} கார் காலத் தெழுகின்ற காள மேகத்தை யொத்தவனு மான எம்பெருமான்
----------------------------	--	--------------------------------	---

தன் பொன் அடி } அன்றி மற்று } ஒன்றில் தாழ் } வு செய்யா } அன்பர் }	தனது திருவடிகளைத் தவிர்த்து வேரென்றில் கால்தாழாத பக்தர்கள்	உகந்து இட்டது } அணு எனினும் } பொன் பிறழும் } மேரு ஆய் } கொள்ளும் }	அன்போடு ஸமர்ப்பிக்குமது அணுவானாலும் பொன்னாக விளங்குகின்ற மேரு மலையாகவே அதனைத் திருவள்ளம் பற்றுவன்.
--	--	--	---

* * * — பெளஷ்கரஸம்ஹிதையில் — * भक्षैरप्युपानीं प्रेम्णा भूयै मे भवेत् ।

भूर्य्यभक्षोपहृतं न मे तोषाय कल्पते — பக்தைரண்வப்யுபாநீதம் ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத், பூர்யப்யபக்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பதே* என்று பகவான் தன் னுடைய திருவாக்கு உள்ளது. [இந்த வசனம் ஸ்ரீபாகவதத்திலும் காண்கிறது.] பக்தர்கள் பக்தியுடனே அணுவளவு இட்டாலும் அது எனக்கு மிகப் பெரிதாகவே தோற்றும்; பக்தியற்றவர்கள் மிகப்பெரிதாக இட்டாலும் அதனால் நான் உக்கமமாட்டே னென்கிறான் எம்பெருமான். இப்பாசரத்தின் கருத்து மிதுவேயாகும். மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தை மாத்திரமே பாசரமாக்கியுள்ளார்; உத்தரார்த்தத்தின் கருத்து தன்னடையே பெறலாகுமென்று. அடுத்த மேற்பாசரமும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

“விரையார் துழாயலங்கல் மாரிமாக் கொண்டல் நிகர் மால்” என்றதில் விசேஷணமும் விசேஷ்யமும் கருத்தோடு கூடியது. ஒரு திருத்துழாய்த் தளத்தினால் த்ருப்தியடையக் கூடியவன் என்று காட்டுகிறது விசேஷணம். மேகம் எப்படி கொடுக்கப் பிறந்ததோ அப்படி எம்பெருமானும் கொடுக்க விருப்ப முடையவனெயன்றிக் கொள்ள விருப்ப முடையவனல்லன் என்றுங் கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றது விசேஷ்யம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தன் திருவடியல்லது மற்றொன்றில் கால்தாழாத அன்பர் உகப்புடனே இடுமது அணுவளவற்றே யானாலும் அதனை மேருவாகக் கொள்வன் என்றதாயிற்று. குசேலமுனிவனிடத்துக் கண்ணபிரான் கூறியது காண்க. ... 11

மாறா யீணைந்த மருத மிறத்தவழ்ந்த
சேரா ரரவிந்தச் சேவடியைப்—பேருக
உள்ளாதா ரோண்ணிதியை யீந்திடினும் தானுகந்து
கொள்ளான் மலர்மடந்தை கோன்.

12

மலர் மடந்தை } கோன் }	தாமரையான் கேள்வனான எம் பெருமான்,	பேறு ஆக உள் } ளாதார் }	சிறப்பாகச் தவர்கள்
மாறு ஆய் } இணைந்த மரு } தம் இற } தவழ்ந்த }	தன்பால் பகைமை பூண்டு சேர்ந்து நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள் இற்று விழும்படி தவழ்ந்த	ஒள் நிதியை ஈந் } திடினும் }	சீரிய நிதியை ஸமர்ப்பித் தாலும்
சேறு ஆர் அர } விந்தம் சே } அடியை }	(தன்னுடைய) பாத பங்கஜத் தை	தான் உகந்து } கொள்ளான் }	(அதனைத்) தான் விரும்பி ஏற்றக் கொள்ளமாட்டான்.

* * * — * पृथिवीं रत्नसंपूर्णा यः कृष्णाय प्रयच्छति । तस्याप्यन्यमनस्कस्य सुखमो न जनार्दनः— ப்ருதிவீம் ரதநஸம்பூர்ணம் யஃ க்ருஷ்ணாய ப்ரயச்சதி, தஸ்யாப்யந்யமநஸ்கஸ்ய ஸுகமஸ்ய ஸுலபோ ந ஜனார்த்தநஃ* என்கிற ச்லோகமும், கீழ்ப்பாசரத்திலு தாஹரித்த ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தமும் இப்பாசரமாகப் பரிணமித்தன வென்க. நெஞ்சு கனிந் திராமல் நவநிதிகளை யிட்டாலும் அவற்றை எம்பெருமான் கண்ணெடுத்துப் பாரான் என்றதாயிற்று.

மாறியிணைந்த மருத மிறத் தவழ்ந்தது க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நடந்த யமளார் ஜூபங்க சரித்திரத்தில், நாரத முனிவருடைய சாபத்தினால் நளகூபரன் மணிகர்வ னென்கிற குபேர புத்திரர்களிருவரும் திருவாய்ப்பாடியில் இரட்டை மருத மரங்களாகத் தோன்றியிருந்தன ரென்றும், வெண்ணெய் களவுகண்ட குற்றத்திற்காக உரலிலே பிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த கண்ணபிரான் அவ்வரலையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இவ்விரட்டை மரங்களினிடையே செல்லுகையில் உரலின் உறைதலால் அம்மரங்கள் முறிந்து விழுந்து சாபோபஹதர்களாயிருந்த யக்ஷகுமாரர்களிருவரும் சாபம் தீர்ந்து பகவரனைத் துதித்து விடைபெற்றுச் சென்றன ரென்றும் புராணவரலாறு உள்ளது. இங்கு “மாறியிணைந்த மருதம்” என்று இவரருளிச் செய்வது *பொய்ம்மாய மருதான வசுரைப் பொன்றுவித் தின்று நீ வந்தாய்* (பெரியாழ்வார் திருமொழி-3, 1, 3.) என்கிற அருளிச் செயலை யடியொற்றி யென்க. திருவாய்ப்பாடியில் எழும்பூண்டெல் லாம் அசுரப்பூண்டாகையாலே அஸுராவேசமில்லாத வஸ்து எதுவுமே யில்லையென்பது மங்களாசாஸனபரர்களான ஆழ்வார்களின் கொள்கை. இப்பாட்டின் இரண்டாமடி யின் முடிவில் “பேரூக, வேரூக” என்பன பாடபேதங்கள். 12

பண்டே யுயிரனைத்தும் பங்கயத்தாள் நாயகற்கே*
தோண்டா மெனத்தேளிந்த தாமனத்தார்க்கு—உண்டோ
பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமா னிக்கும்
உலக த்தவரோ றேவு.

13

உயிர் அனைத் தும் } ஆதம் வர்க்கக்களெல்லாம்	தாமனத்தார்க்கு }	பரிசுத்தமான மனமுடைய பக்தர்களுக்கு
பண்டே அநாதிகாலமாகவே	பல கற்றும் தம் உடம்பை பார்த்து அபி மானிக்கும் உலகத்த வரோடு }	பல சாஸ்தாங்களை யதிகரித் துங்கூட நாம் ஜாதியிற் சிறந்திருக்கிறோ மென்று செருக்குற்ற ப்ராக்குதர் களோடு
பங்கயத்தாள் நாயகற்கே தொண்டு ஆம் என தெளிந்த }	திருமாலுக்கே சேஷப் பட்ட தென்று தெளிவு பெற்றி ருக்கின்ற	உறவு உண்டோ பொருத்தமுண்டோ?

* * *—திருவயிரந்திரபுரத்திலே வில்லிபுத்தூர்ப் பகவரென்று ஓர் உத்தமர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அவ்வூரில் ஸ்வாமிகளெல்லாரும் அநுஷ்டானம் செய்கிற துறையில் இறங்காமல் தமக்கென்று தனியேயொரு துறை வைத்துக் கொண்டு அதிலே அநுஷ்டானம் பண்ணிப் பேர்வது வழக்கம். இப்படியிருக்க ஒருநாள் மற்றவர்கள் இவரை நேர்க்கி வாரீர்!, தேவரீர் தனியேயொரு துறையிற் செல்லுவானேன்? எங்கள் துறையிலேகூடி அநுஷ்டிக்கலாகாதோ? என்று கேட்ட; அதற்கு அவர் விடைகூறினார்:—“விष्णुदासा वयं यूयं ब्राह्मणा वर्णधर्मिणः । अस्माकं दासवृत्तीनां युष्माभिर्नस्ति संगतिः ।

नास्ति संगतिरस्माकं युष्माकं च परस्परम् । वयं तु किङ्करा विष्णोर्युष्मिन्द्रियकिङ्कराः—விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மண வர்ணதர்மிண; அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்திராம் யுஷ்மாபிர் நாஸ்தி ஸங்கதி: . நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகஞ்ச பரஸ்பரம், வயம் து கிங்ரா விஷ்ணோர் யூயமிந்த்ரியகிங்கரா:—” என்று. இதனால் அவர்களோடு தாம் உறவறுத் துக்கொண்டு பேசினாரென்பது விளங்கும். * आविद्यः प्राकृतः प्रोक्तो वैद्यो वैष्णव उच्यते ।

आविद्येन न केनापि वैद्यः किञ्चिदस्माचरेत्—ஆவித்ய: ப்ராக்குத: ப்ரோக்தோ வைத்யோ வைஷ் ணவ உச்யதே, ஆவித்யேந ந கேநாபி வைத்ய: கிஞ்சித் ஸமாசரேத்.* என்று பகவச் சாஸ்த்ரங்களிலும் சொல்லிற்று. இவற்றின் பொருளே இப்பாட்டாக வடிவெடுத்த திருக்கிறது. ஆசார்யஹ்நதயத்தில் “ஸாதந ஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ண தர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறை வேறிடுவித்தது” என்கிற குர்ணையும் அவ்

விடத்து வியாக்கியானமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். திருமந்திரப்பொருளை நன்கு கெளரியப்பெற்ற பரமைகார்திகளுக்கு தேஹாத்மாபிமாநிகளோடே சேர்ந்து வாழ்வது பொருந்தாது என்றபடி. 13

பூதங்க ளைந்தும் பொருந்துடலி னுற்பிறந்த
சாதங்கள் நான்கினோடும் சங்கதமாம்—பேதங்கொண்
டென்ன பயன்பெறுவீ ரெவ்வயிர்க்கு மிந்திரைகோன்
தன்னடியே காணுஞ் சரண்.

14

பூதங்கள் ஐந்தும் } பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை	என்ன பயன் { என்ன பலனடையப் போகிறீர் பெறுவீர் { கள்?
பொருந்து உட } யான தேஹமடியாக வுண் லினால் பிறந்த } டான	
சாதங்கள் நான் } நான்கு ஜாதிகளோடும்	எவ் உயிர்க்கும் { எல்லாவாத்மாக்களுக்கும்
கிடுகெடும் }	
சங்கதம் ஆம் } சேர்கின்ற பேதத்தைக்	இந்திரைகோன் { திருமாவின் திருவடிகளே புகல் தன் அடியே { காண்மின்.
பேதம் கொண்டு } கொண்டு [ஜாதிப்ரபுத்தமான பேதத்தை புத்திபண்ணி]	

* * * — देहात्मज्ञानकार्येण वर्गभेदेन किं फलम् । गतिस्सर्वात्मनां श्रीमन्नारायणपदद्वयम् —

தேஹாத்மஜ்ஞானகார்யேண வர்ணபேதேந கிம் பலம், கதிஸ் ஸர்வாத்மநாம் ஸ்ரீமந் நாராயண பதத்வயம்* என்று பரமைகார்தி தருமத்தில் சொல்லப்பட்டவாத்மம் பேசுகிறதாயிற்று இப்பாட்டு. நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஜாதிபேதம் எதுவு மில்லை. சேஷத்வத்தையிட்டே நிரூபிக்கப்படுவனான ஆத்மா ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியாதி ஜாதிகளிலே ஒன்றையமுடையனல்லன். பஞ்ச பூதாத்மகமான சரீரத்தின் அமைப் பில்தான் ஜாதிபேதங்கள் காணப்படுவன. ஆகவே, நச்வரமான சரீரத்தைப்பற்றி நிற்கும் ஜாதிபேதங்களிற் கண்ணைச் செலுத்தி இகழ்வதனால் என்னாகும்? ஸகலாத்ம வர்க்கங்களுக்கும் பொதுவான பகவச்சேஷத்வம் எந்த ஆத்மாவில் பொலிகின்றதோ, அந்த ஆத்மாவில் உகந்திருப்பதே உற்றதாம் என்றதாயிற்று. 14

குடியிங் குலமுமெல்லாம் கோகனகை கேள்வன்
அடியார்க் கவனடியே யாகும்—படியின்மேல்
நீர்கெழுவு மாறுகளின் பேரும் நிறமுமெல்லாம்
ஆர்கலியைச் சேர்ந்திடமாய்ந் தற்று.

15

கோகனகை } லக்ஷ்மீநாதனை எம்பெருமா	நீர் கெழுவும் { நீர்நீரம்பிய மஹா நதிகளி சேள்வன் அடி } ஆறுகளின் { னுடைய
யார்க்கு }	
குடியும் குலமும் } க்ராம குலாதிகளெல்லாம் அப்	பேரும் நிறமும் { பேர்களும் நிறங்களாகிய எல் எல்லாம் அவன் } பெருமானுடைய திருவடி ஸம்
அடியே ஆகும் }	
படியின் மேல் } (எதுபோலவெனில்;) பூமியின்	ஆர்கலியை { கடலைச் சென்று சேர்ந்த பிறகு சேர்ந்திட { மாய்த்தற்று மாய்த்து போவது போல.
மீது (காணப்படுகின்ற)	

* * * — एकान्ती व्यपदेश्यो नैव ग्रामकुलादिभिः । विष्णुना व्यपदेश्यस्तस्य सर्वं स एव हि ॥

நயா நश्यति नामादि प्रविष्टया यथाऽर्णवम् । सर्वात्मना प्रपन्नस्य विष्णुमेकान्तिसत्त्वा—ஏகாந்தி வ்யப தேஷ்டவ்யோ ரைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி. நத்யா நச்யதி நாமாதி ப்ரவிஷ்டாயா யதார்ணவம், ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ் ததா* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தை யடிபொற்றியது இப்பாசரம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (?) “ அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு அழியாதபேர் அடியானென்றிறே. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்த ஹேது. ஏகாந்தி வ்யபதேஷ்டவ்ய:.* என்கிற சூர்ணைகளை இங்கே யநுஸந்திப்பது. பாகவத

ரல்லாதார்க்கே குலகோத்ராதிகள் நிருபகமாகிறது; பாகவதராணார்க்கு எல்லாம் அவன் திருவடியேயாகும். ஆறுகள் கடலில் சேர்வதற்கு முன்பு கங்கை, யமுனை, கோதாவரி இயாதி நாமபேதங்களையும், வெண்மை கருமை முதலான நிறவேற்றுமைகளையும் தாங்கி நிற்கின்றன. கடலிற்புகுந்த பின்பு முன்பிருந்த நாமபேதங்களையும் வர்ண பேதங்களையும் அறவே விட்டிட்டு, கடலின் நிறமேகொண்டு கடலின் பெயரினாலேயே வழங்கப்படுவதை இங்கு உவமையாக எடுத்துக் காட்டினது மிகப்பொருந்தும். ஆர்கலி யென்று கடலுக்குப் பெயர்.

... .. 15

தேவர் மனிசர் திரியக்குத் தாவரமாம்
யாவையு மல்ல னிலகுமுயர்—பூவின்மிசை
ஆரணங்கின் கேள்வ னமல னறிவேவடிவாம்
நாரணன் தாட் கேயடிமை நான்.

16

இலகும் உயிர்	ஒளிவடிவான ஜீவன்	கேள்வன்	கணவனும்
தேவர் மனிசர்	தேவமநுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவரங் கனொன்று மல்லன் ;	அமலன்	அகில ஹேயப்ரத்யக்ஞம்
திரியக்கு தாவ ரம் ஆம்யாவை யும் அல்லன்		அறிவே வடிவு ஆம்	} ஜ்ஞான ஸ்வரூபியான
பூ வின் மிசை ஆர்		நாரணன்	
அணங்கின்	தாமரைமலரில் பொருந்தி வாழ்கின்ற	தாட்கே	திருவடிகளுக்கே
	தெய்வப் பெண்ணாகிய பெரிய பிராட்டியார்க்கு	அடிமை நான்	அடிமைப்பட்டவன் அஹமர்த்த பூதனான ஆத்மா.

* * * — நாஹ் தேவோ ந மர்த்யோ வா ந திரியக் ஸ்தாவரோபி வா । ஜ்ஞான
பரமாत्मன: ॥ * (நாஹம் தேவோ ந மர்த்யோ வா ந திரியக் ஸ்தாவரோபி வா, ஜ்ஞான
நாநந்தமயஸ் த்வாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மநஃ.) என்றும், * நாஹ் விமோ ந ச நரபதிநிபி
வீஷ்யோ ந ஶூடோ நோ வா வரி ந ச ஶூடபதி நோ வநஸ்யோ யதிவா । கிந்து ஶ்ரீமதுவநமவநஸ்தியபாயீகஹேதோர்ஷ்மி-
மர்வநஶ்ரஶிநிநோ: ஶாஸ்யஸ்ய ஶாஸ: * (நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிநி நாபி வைச்யோ ந சூத்ரோ
நோ வா வர்ணீ ந ச க்ருஹபதிநி நோ வநஸ்தோ யதிநி வா, கிந்து ஶ்ரீமத்புவநபவந
ஸ்தித்யபாயைகஹேதோர் லக்ஷ்மீபர்த்தார் நரஹரிதநோர் தாஸ்தாஸஸ்ய தாஸ:.)
என்று முள்ள ப்ரமாணவசனங்களையடியொற்றி அவதரித்தது இப்பாசரம். இவ்வாத்மா
வானவன் தேவமநுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவரங்களில் ஒருவனுமல்லன் ; ப்ராஹ்மண
க்ஷத்ரியாதிகளிலும் ஒருவனுமல்லன் ; ப்ராஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தாதிகளிலும் ஒருவனுமல்
லன். பின்னையோவென்னில், உலகங்களைப் படைத்தளித்தழிக்கும் பெருமானுடைய
தாஸாநுதாஸசரமாவதிதாஸத்வமே வடிவெடுத்தவன்—என்றதாயிற்று ... 16

ஒன்றிகே விண்ணவர்கோன் செல்வ மொழிந்திகே
என்று மிறவா திருந்திகே—இன்றே
இறக்க களிப்புங் கவர்வு மிவற்றால்
பிறக்குமோ தற்றெளிந்த பின்.

17

விண்ணவர்	தேவேந்திரனுடைய ஐசுவர்ய கோன் செல்வம்	இன்றே இறக்க	(அல்லது) இப்போதே மரண மாயினுமாகுக ;
ஒன்றிகே	வந்து சேர்ந்தாலும் சேரட்டும் ;	தன் தெளிந்த பின்	ஸ்வஸ்வரூபத் தெளிவு உண் டான பின்பு
ஒழிந்திகே	(அல்லது) உள்ள செல்வமும் ஒழிந்தாலும் ஒழியட்டும் ;	இவற்றால்	மேற்சொன்ன நன்மை தீமைக ளினால்
என்றும் இற வாது இருந் திகே	ஒருநாளும் மரணமில்லாத வாழ்வு வாய்த்தாலும் வாய்க் கட்டும் ;	களிப்பும் கவர் வும் பிறக்குமோ	கொந்தளிப்பும் கிஸேசமூ முண் டாகுமோ ?

* * *—आगच्छतु सुरेन्द्रं नित्यं वास्य वा मृतिः । तोषं वास्य विषादं वा नैव गच्छन्ति

पण्डिता :—ஆகச்சது ஸுரேந்தரத்வம் நித்யத்வம் வா அத்ய வா ம்ருதி:; தோஷம் வாத்ர விஷாதம் வா வைவ கச்சந்தி பண்டிதா:* என்கிற பிரமாணவசனத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகத் தோன்றியதிப்பாசரம். தேவேந்தரபதவி வரினும் வருக; உள்ள செல்வமு மொழிந்தாலுமொழிக. பிறப்புமிறப்புமில்லாத பேரின்பம்வரினும் வருக. இன்பம் பெற்றோமென்று இன்புறுவதும், துன்பம் வந்ததேயென்று தளர்வதும் ஸ்வஸ்வ ரூபஜ்ஞானிகளுக்கு இல்லை. ... 17

ஈன மிலாவன்ப ரேன்றலு மெய்திலா
மானிடரை யெல்லா வணத்தாலும்—நானறிய
விட்டார்க் கேளியன் விடாதார்க் கறவரியன்
மட்டார் துழாயலங்கல் மால்.

18

மட்டு ஆர் துழாய் அலங் கல் மால்	} தேன்னிறைந்த திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த திருமால்	எல்லா வணத் தாலும்	} எல்லாப்படிகளாலும்
ஈனம் இலா அன்பர் என் ரூலும்		(தன் திருவடிகளில்) குறைத லில்லாத அன்புடையவர்க ளென்றாலும்	
எய்திலா மானி டரை	} பகவத்பக்த ரல்லாத மனிதர் களை	விடாதார்க்கு அற அரியன்	} அப்படி விடாதவர்களுக்கு மிக வும் அருமைப்படுவன்.

* * *—भक्तोऽपि वासुदेवस्य शार्ङ्गिणः परमात्मनः । लोकेषणादिनिर्मुक्तो मुक्तो भवति नान्यथा ॥

—பக்தோபி வாஸுதேவஸ்ய சார்ங்கிண: பரமாத்மந:; லோகேஷணாதிநிர்முக்தோ முக்தோ பவதி நான்யதா.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தின் அநுவாதமாயிருக்கிறதிப் பாட்டு. ஸர்வேசுவரனாவன், தன்னளவில் எத்தனை பக்திமான்களாக இருந்தாலும் ப்ராக்ருதர்களைடு ஸமஸர்க்கத்தை விலக்கிக்கொள்ளாதவர்களுக்கு எளியனாகமாட் டான், மிகவும் அரியனேயாவன் என்கிறது. மதுவொழுகும் திருத்துழாய் மாலையை யணிந்துள்ள எம்பெருமான் தன் திருவடிகளில் பழுதிலாவன்புடையரேயாயினும் *ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்கு ஆளானூரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே* என்றும் *செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மானிடமா வையேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மநுஷ்யஜாதியிற் பிறந்து வைத்தே பசுப்ராய ராய்வர்த்திக்கும் ப்ராக்ருதர்களைடு உறவை யொழித்துக் கொண்டால்தான் அவர் களுக்கு எளியனாவன் என்றதாயிற்று. மூன்றாமடியில் 'அறிவரியன்' என்கிற பாடம் பிழை; 'அறவரியன்' என்பதே பாடம். அற-மிகவும். ... 18

நல்ல புதல்வர் மனையாள் நவையில்கிளை
இல்ல நிலமா டிவையனைத்தும்—அல்லலெனத்
தோற்றியேரி தீயிற் சுடமே லவர்க்கெளிதாம்
ஏற்றரும்வை குந்தத் திருப்பு.

19

நல்ல புதல்வர்	} நற்குணசாலிகளான புத்திரர் கள்	அல்லல் என	} தன்பத்திற்கு அடியானவை தோற்றி யென்று தோன்றி
மனையாள்		மனைவி	
நவை இல்கிளை	குற்றமற்ற உறவினர்	அவர்க்கு	} அன்னவர்களுக்கே
இல்லம்	மனை	ஏற்றரும்வைகுந்	
நிலம்	பூமி	எளிது ஆம்	} சென்று சேருகை எளிதாகும்.
மாடு இவை	} பசுக்கள் ஆகிய இவையெல் லான		
அனைத்தும்			

* * * —**क्षेत्राणि मित्राणि धनानि नाथ पुत्राश्च दाराः पशवो गृहाणि । त्वत्पादपद्मप्रवणात्मवृत्तेः**

भवन्ति सर्वे प्रतिकूलरूपाः —**க்ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத ! புத்ராச் ச தாராஃ பசுவோ**
 க்ருஹாணி, த்வத்பாதபத்மப்ரவணாத்மவ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபாஃ*
 என்கிற ச்லோகம் காஞ்சிஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியத்தில் பேரருளாளப்பெருமானை
 நோக்கி நான்முகன் விஜ்ஞாபித்தது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் உண்மை
 யாக ஆன்றின சித்தவ்ருத்தியையுடைய உத்தமாதிகாரிக்குப் புத்ர தார க்ருஹ க்ஷேத்ரங்
 களெல்லாம் நெருப்பாகத் தோற்றுமென்றது இந்த ச்லோகத்தில். இவ்வர்த்தத்தையே
 இப்பாசரமும் பேசுகிறது. ஸ்ரீவசந்பூஷணத்தில் “விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்
 போலே லோகவிருத்தமுமன்று, நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச்செய்தே ஸ்வரூப
 விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமு
 மாயிருக்கையாலே த்யாஜ்யம். போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்
 தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்” என்றருளிச் செய்தவுடனே “*க்ஷேத்ராணி மித்ராணி
 யென்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமெக்கு” என்றரு
 ளிச்செய்தார் பிள்ளைலோகாசார்யர். அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள
 மாமுனிகள் “பேரருளாளரான பெருமானைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த
 (*க்ஷேத்ராணி மித்ராணி யென்கிற) ச்லோகத்தில் சொல்லுகிற க்ஷேத்ரமித்ரதநாதி
 களான ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் அக்ரிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்க
 வேணும் ஸ்வரூபப்ரச்யுதி பிறவாமெக்கென்கை. இந்த ச்லோகார்த்தத்தை *நல்ல
 புதலவர்* இத்யாதியாலே அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானருமருளிச் செய்தாரிதே”
 என்றருளிச் செய்தது இங்கே யநுஸந்தேயம். இப்படி புதரகளதராசிகள் அக்ரிகல்ப
 மாதத் தோற்ற வேண்டுமாயில் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர்
 மக்களை* என்றும், *வாயுநன் மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே* என்றும் ஆழ்வாரு மாண்
 டாரும் இவற்றோடு கூடி வாழ்வதைப் பலனாகச் சொல்லலாமோவென்னில்; அவ்வோ
 அசிகாரிகளுக்குத் தக்கபடியிதே பலச்ருதிதானிருப்பது. எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாரு
 மதிகாரிகளன்றே.

... .. 19
 விருப்புறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டிய மல்லால்
 திருப்போலிந்த மாப்பளருள் செய்யான் — நெருப்பை
 விடாதே குழவி விழவருந்தி னாலும்
 தடாதே யொழியுமோ தாய்.

விருப்பு உறினும்	ஆசைப்பட்டாலுங் கூட	அருள்செய்யான்	கொடுக்கமாட்டான்;
தொண்டர்க்கு	{ தன்னிடத்தில் பக்தி செய்யு மவர்களுக்கு	குழவி	குழந்தையானது
வேண்டும் இதம்	{ வேண்டியதான ஹிதமொழிய அல்லால்	நெருப்பை	{ நெருப்பி னொளியைக் கண்டு விடாதே
திரு பொலிந்த	{ பிராட்டிவிளங்கும் திருமார்வை மார்வன	விழவருந்தினும்	{ அதை விடமாட்டாமல் அதிலே விழ முயன்றாலும்
		தாய் தடாது	{ தாயானவள் அதைத் தகையா ஒழியுமோ
			{ மல் அனுமதி செய்வளோ?

* * * —**याचितोऽपि सदा भक्तैर्नहितं कारयेद्धरिः । बालमशौ पतन्तं तु माता किं न निवारयेत् ॥**

—யாசிதோபி ஸதா பக்தைர் நாஹிதம் காரயேத் ஹரிஃ, பாலமக்நெள பதந்தம் து
 மாதா கிம் ந நிவாரயேத்* என்கிற ப்ரமாண வசந்திற்கு ப்ரதிச்சந்தமாயிருக்கிறதிப்
 பாட்டு எம்பெருமான பக்கவிலே பக்தர்கள் தங்களுக்கு ஹிதமல்லாததைத் தருமபடி
 வேண்டினாலும் ஹிதபரண அவன் ஹிதமானவற்றைத் தருவனெயொழிய அஹித
 மானதை யொருபோதும் தாரான்; இதுதான் எதுபோல வென்னில்; விளைவதறியாத
 சிறு குழவி அக்ரி தஹிக்கவல்லதென்னுமிடமறியாதே அதிலே விழ முயன்றாலும் அது
 ப்ரஜைக்கு நாசகமென்று அறியும் மாதாவானவள் அதில் விழாதபடி தகையுமத்தனை
 யொழிய விழுகைக்கு இசையுமோ? இசையமாட்டாளே; அதுபோல வென்க. 20

ஆர்ப் பெருந்துயரே செய்திடினு மன்பர்கள்பால்
வேரிச் சரோருகைகோன் மெய்நலமாம்—தேரில்
போறுத்தற் கரிதேனினும் மைந்தனுடற் புண்ணை
அறுத்தற் கிசைதாதை யற்று.

வேரிச் சரோ ருகை கோன்	{ நறுமணம் மிக்க தாமரையிற் பிறந்த பிராட்டியின் வல்லப னுன ஸர்வேச்வரன்	பொறுத்தற்கு அரிது எனினும்	{ ஸஹிக்கமுடியாததே யாயினும்
அன்பர்கள் பால் ஆர்பெருதுயரே செய்திடினும்	{ பக்தர்கள் விஷயத்தில் மிகப்பெரிய துக்கங்களையே விளைத்தாலும்	மைந்தன் உடல் புண்ணை	{ தன்மகனுடம்பிலுண்டான வீர ணத்தை
தேரின் மெய் நலம் ஆம்	{ ஆராயுமளவில் (அது) உண்மையான அன்பின் காரியமேயாகும்;	அறுத்தற்கு இசை தாதை யற்று	{ அறுப்பதற்கு இசைகின்ற தந்தையின் செயல் போன்ற தாமிது.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், பக்தர்கள் அஹிதத்தை வேண்டினாலும் தாரான் எம் பெருமான்—என்று சொல்லிற்று. பக்தர்களும் துன்பங்களை யநுபவிக்கக் காணுநின் றோமே; அது எம்பெருமான் தருமதுதானே; எங்ஙனே தருகின்றான்? என்று சங்கையுண்டாக, அதற்குப் பரிஹாரமாகவருளிச் செய்வது இப்பாசரம். * हरिर्दुःखानि भक्तैभ्यो हितबुद्ध्या करोति वै । शत्रुक्षाराशिकर्माणि खपुत्राय यथा पिता ॥—ஹரிர் துக்காநி பகதேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி வை, சஸ்த்ரக்ஷாராக்ரிகர்மாணி ஸவபுத்ராய யதா பிதா.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தை யடியொற்றியது இப்பாசரம். மிகப்பெரிய துக்கங்களை எம்பெருமான் பக்தர்களுக்கு உண்டு பண்ணுவதாகக் கண்டாலும், அது ஹிதபுத்தியாலே செய்கிறவத்தனை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கைக் காசுச் செய்கிறதாயாலே ஹிதபுத்தியால் செய்கிறதென்னத் தட்டில்லை. ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (243.) “ தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்மபலமென்றதல் ச்ருபா பலமென்றதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்” என்றவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக் கியானம்;—“ முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்ருனாலும் ப்ராரப்த சீர்மிருக்குமளவும் தாபத் ரயங்களில் ஏதேனுமொரு க்லேசமுண்டானால் ‘இது அநுபவவிநாச்யமான ப்ராரப்த கர்மபலமன்றோ, ஏவம்பூதகர்மங்களுள்ளவை கழியுமளவன்றோ இச்சீரத்தோடே எம்பெருமான் நம்மை வைக்கிறது; ப்ராப்திப்ரதிபந்தங்களிலே ஒன்றாகிலும் கழியப் பெற்றோமே’ என்கிற அநுஸந்தானத்தாலேயாதல், தர்வாஸரையாலே இவ்வுடம்பை வீட இசையாமல் ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களை யுபஜிவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக் குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சனத்தைப்பண்ணுவித்து இதில் பற்றுத் துக்கொண்டு போக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இது என்கிற அநுஸந்தானத்தாலேயாதல் உண்டாகக்கடவ ப்ரீதியும். பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டம் எல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு வர்த்தமாந சீரத்தில் அநுபாவ்ய கர்மமித் தனையும் கழிக்கை அரிதன்றிறே கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை அநுபவியா நின்றாலும் இத்தேஹத்தை விடவென்றால் இசையாதவிவனை நிர்துக்கனாக்கி வைப்போ மாகில் இச்சீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க இச்சித்தல் இன்னுமொரு சீரந்தன்னை இச்சித்தல் செய்யுமாகையாலே இச்சீரத்துக்குள்ள கர்மம் அநுபவித்தே இறுக்கக் கடவன் என்றிறே வைக்கிறது; ஆன்பின்பு மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித் தது ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் இவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலே யானாப்போலே இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபை யாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சீரந்தோறும் அநுபவித்த துக்கம் பகவந் ரிக்ரஹபலம், இது அநுக்ரஹபலம்.” என்பதாம்.

துக்கப்ரதாநம் ஹிதபுத்தி ப்ரயுக்தமாகுமோவென்கிற சங்கையை உதாஹரண முகேந பரிஹரிக்கிறது [பொறுத்தற்கு அரிதெனினும் மைந்தனுடற்புண்ணை அறுத்தற் கிசைதாதையற்று] என்கிற பின்னடி. இவனுக்கிது பொறுக்கப்போகாதென்று தோற்றியிருந்தாலும் புத்ரனுடைய சரீரத்தில் க்ரந்தியை ஹிதபுத்தியாலே அறுக் கைக்கு அநுமதிபண்ணும் பிதாவைப்போலே யென்கை. *வாளாலறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாதகாதல் நோயாளன்போல்* என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் பாசரமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். 21

உடைமைநா னென்று முடையா னுயிரை
வட மதுரை வந்துதித்தா னென்றும்—திடமாக
அறிந்தவன்றன் தாளி லடைந்தவர்க்கு முண்டோ
பிறந்துபடு நீயெரம் பின்.

22

நான் உடைமை	ஜீவாத்மவர்க்கம் ஸர்வேசுவர	திடம் ஆக அறிந்	} திண்ணமாகத் தெரிந்து தவன் தன் கொண்ட ஆசார்யனுடைய தாளில் அடைந்
என்றும்	னுடைய ஸொத்தென்றும்	தவர்க்கும்	
உயிரை உடை	} அவ்வாத்ம வர்க்கங்களுக்கு ஸ்வாமி உடமதரையில் வந்து பிறந்த ஸர்வேசுவரனென்றும்	பின் பிறந்து	} பிறகு ஸம்ஸரித்து அநுபவிக்க படும் நீள் துயரம்
யான் வட		உண்டோ	

* * *—ப்ராரப்த கருமங்களை அநுபவித்தே தீரவேண்டுமாகில் இந்த ஜன்மத்தள வன்றிக்கே ஜன்மந்தரத்திலும்போய் அநுபவிக்கவேண்டி வருமோவென்று தளர வேண்டா; ஸம்பந்தஜ்ஞான பூர்வகமாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தவர் களுக்குப் பின்பொரு ஜன்மமெடுத்து அநுபவிக்க வேண்டியதில்லை யென்கிறது இப் பாட்டில். * आर्तामाशुफुदा सक्तुदेव कृता वसौ । ह्यानामपि जन्तूनां देहान्तरनिवारणी ॥—ஆர்த்தா நாம் ஆசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரணீ.* என்று ப்ரபத்திஸ்வபாவஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணவசனத்திலிருந்து இவ்வர்த்தம் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. * स्वत्त्वाम्नि संजातं स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितम् । उभयोरेष संवधो न परोऽभिमतो मम ॥—ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம், உபயோரேஷ ஸம்பந்தோ ந பரோபிமதோ மம* என்கிறபடியே மிக்சசிந்ததான ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்தத்தை யுணருகைதான் ப்ரபத்தி—என்னுமிடத்தை இரண்டரையடிகளால் தெரிவித்தபடி. 22

ஊழி வினைக்குறும்ப ரோட்டருவ ரென்றஞ்சி
ஏழை மனமே யினித்தளரேல்—ஆழிவண்ணன்
தன்னடிக்கீழ் வீழ்ந்து சரணென் றிரந்தோருகால்
சோன்னதற்பி னுண்டோ துயர்.

23

ஏழைமனமே	அறிவிலியானநெஞ்சே !,	} சரண் என்று இரந்து	} நீயே சரணமாகக்கடவை என்று பிரார்த்தித்து
ஊழி வினை	தொல்லைவினைகளாகிய குறும்		
குறும்பர்	பர்கள்	} ஒருகால் சொன் னதன் பின்	} ஒருகால் த்வயோச்சாரணம் செய்த பிறகும்
ஒட்டருவர்	ஒடிவந்து நலி வர்களென்று		
என்று அஞ்சி	பயப்பட்டு	} துயர் உண்டோ	} கிலேசிக்க வேண்டுவதுண்டோ?
இனி தளரேல்	இனி நீ சோகிக்கவேண்டா;		
ஆழி வண்ணன்	கடல் வண்ணனான ஸர்வேசுவர		
தன் அடி கீழ்	னுடைய திருவடிகளிலே		
வீழ்ந்து	வீழ்ந்து		

***—சரணுகதியின் பிரபாவத்தைப் பேசுகிறது இப்பாட்டு. ஜன்மபரம்பரைகள் தோறும் நாம் செய்திருக்கிற தீவினைகளை நினைக்குங்கால் நமக்கு உய்ய விரகே தென்று தளரவேண்டியிருக்கும். அந்தத் தளர்ச்சி வேண்டா; த்வயத்தை யநுஸந்தித்து எம்பெருமான் திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு இந்த விசாரத்திற்குப் ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ. * मा भोर्मन्दमनो विचिन्त्य बहुधा यामीधिरं यातना नामी नः प्रभवन्ति पापरिपवः स्वामी ननु श्रीधरः । आरुस्यं व्यपनीय भक्तिसुलभं ध्यायस्व नारायणं लोकस्य व्यसनापनोदनकरो दासस्य किं न क्षमः ॥ —மா பீர் மந்தமனோ! விசிந்தய பஹுதா யாமீச் சிரம் யாதநா: நாமீ ந: ப்ரபவந்தி பாபரிபவ: ஸ்வாமீ நநு ஸ்ரீதர:; ஆலஸ்யம் வ்யபநீய பக்திஸுலபம் த்யாயஸ்வ நாராயணம் லோகஸ்ய வ்யஸநாபநோதநகரோ தாஸஸ்ய கிம் ந க்ஷம:.* என்கிற முகுந்த மாலாச்லோகத்தை இந்தப் பாசுரத்திற்கு ஸம்வாத ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. 23

வண்டுபடி துளப மார்பனிடைச் செய்தபிழை
உண்டு பலவேன் றுளந்தளரேல்—தொண்டர்செயும்
பல்லா யிரம்பிழைகள் பார்த்திருந்துங் காணுங்கண்
இல்லாதவன் காணிறை.

24

உளம்	ஓமனமே!,	இறை	ஸர்வேச்வரன்
வண்டுபடி துள பம் மார்பன் இடை	வண்டுகள் மொய்த்த திருத்த தழாய் மாலையைத் திருமார் பிலணிந்துள்ள திருமா லிடத்த	தொண்டர் செயும் பல் ஆயிரம் பிழைகள் பார்த்து இருந் தும்	பக்தர்கள் செய்த பலவாயிரம் பிழைகளை (ஸர் வஜ்ஞுகையாலே) பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும்
செய்த பிழை	நாம் இயற்றிய அபராதங்கள் பலபலவுளவே; (அவற்றின் பலன் என்னொருமோ!) என்று	காணும் கண் இல்லாதவன் காண்	அவற்றைக் காண்கின்ற கண் இல்லாதவனன்றோ.
பல உண்டு என்று தளரேல்	கவலை கொள்ளாதே; (எனினில்);		

***—பூர்வாகமென்றும் உத்தராகமென்றும் பாபங்கள் இருவகைப்படும். ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்னே செய்த பாவங்கள் பூர்வாகமெனப்படும்; பிற்பட்டவை உத்தராகமெனப்படும். பூர்வாகங்களைப்பற்றிக் கவலைவேண்டாவென்றது கீழ்ப்பாட்டில்; உத்தராகங்களைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாவென்கிறது இப்பாட்டில். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் அவிஜ்ஞாநா என்றொரு திருநாமமுள்ளது எம்பெருமானுக்கு. அறியாதவனென்று அதற்குப் பொருள். ஸர்வஜ்ஞான அறியாதவனென்று சொல்லத்தகுதியில்லை. ஸர்வஜ்ஞானமும் அடிபார்களின் குற்றங்களைக் காணாதவனாகையாலே அவிஜ்ஞாந என்கிறது. * अविज्ञाता हि भक्तानामागस्यु कमलैक्ष्णः । सदा जगत्समस्तं च पश्यन्नपि न पश्यति ॥—அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாம் ஆகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:; ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந் நபி ந பச்யதி.* என்று சொல்லிற்று. இதனை ஆழ்வான் வாதராஜஸ்தவத்திலே * उपालम्भोऽयं भोः श्रयति बत सार्वज्ञ्यमपि ते यतो दोषं भक्तेर्विह वरद ! नैवाकलयसि * என்றருளிச் செய்தார். இப்பாசுரமும் இவ்வர்த்தமே கொண்டது. எம்பெருமான் பக்தர்களின் குற்றங்களைக் காண்பதில்லை யென்றால் பக்தாபராதங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகிறனென்று சொல்லுகை பொருந்தாதேயென்று சங்கிக்கவேண்டா; தோஷங்களைக் காணமையென்பது ஒருகுணம்; கண்டாலும் போக்யமாகக் கொள்ளுகையென்பது மற்றொரு குணம். அக்குணம் அடுத்த பாசுரத்தில் பேசப்படுகிறது. ச்ருதப்ரகாசிகையில் “ संवधविशेषान्वितेषु प्रीतिः—சேஹ: ; यस्य विपाका अस्थानभयशङ्कित्वम् दोषानवभासः दोषेषुपि गुणत्वबुद्धिरित्यादयः ” என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கவேணும். ப்ரேமத்தின்

பரிபாக்தசை பலவகைப்பட்டிருக்கும். தோஷாதர்சித்வமென்பது ஒருதசை; தோஷங்கனையும் குணமாகக் கொள்ளுகையென்பது அதனில் மேற்பட்ட மற்றொருதசை. க்ஷமிப்பதென்பதும் ஒருதசை. இவை பரஸ்பரவ்யாஹதங்களல்ல. தோஷாதர்சித்வத்திற்கு மேற்பட்டதசை கிடையாதென்று சிலர் பயங்கி நிற்பதுண்டு. அவர்களைத் தெளிவிக்கவே ச்ருதப்ரகாசிகாஸூக்தி அவதரித்ததென்க. ... 24

அற்ற முரைக்கி லடைந்தவர்பா லம்புயைகோன்
குற்ற முணர்ந்திகழுங் கொள்கையனோ?—எற்றேதன்
கன்றி னுடம்பின் வழவன்றோ காதலிப்பது
அன்றதனை யீன்றுகந்த வா.

25

அற்றம் உரைக்கில்	{ சாஸ்திரங்களில் அறுதியிடப்பட்ட பரமார்த்தத்தைச் சொல்லப்புகுமளவில்; (இவ்வளவே காணீர்.)	இகழும் கொள்கையனோ எற்றே	{ (குற்றங்களுக்காக) இகழ்ந்து விடுமியல்வின்னோ? (அல்லன்); அஹஹ;
அம்புயைகோன்	லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான்	அன்று (கன்று) அதனை ஈன்று உகந்த ஆதன் கன்றின் உடம்பின் வழ அன்றோ காதலிப்பது	{ அப்போதுதான் கன்றை ப்ரஸ வித்து உகப்போடிருக்கின்ற பசுவானது (அந்தத்) தனது கன்றினுடலி லள்ள அழக்கையன்றோ விரும்பியிருப்பது.
அடைந்தவர்பால்	{ பக்தர்கள் விஷயத்தில்		
குற்றம் உணர்ந்து	{ குற்றங்களைக் கண்டாலும்		

* * *—எம்பெருமான் அடியார்களின் குற்றங்களைக் காண்கில்லானென்றது கீழ்ப்பாட்டில்; காணநேர்ந்தால் அவற்றை நற்றமாகக் கொள்ளுவனென்கிறது இப்பாட்டில். இவை பரஸ்பர விருத்தமல்ல. அன்பிலே பர்வபேதங்களுண்டாகையாலே. இதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாம் வாத்தல்யார்த்தப்ரகாசிகையிலே விரியச் சொன்னோம், அங்கே கண்டு கொள்வது. * प्रपन्नान् माधवस्यैव दोषेण परिगृह्यते । अथ जातं यथा वसं दोषेण सह वससि ॥—ப்ரபந்நாந் மாதவஸ் ஸர்வாந் தோஷேண பரிக்ருஹ்யதே, அத்ய ஜாதம் யதா வத்ஸம் தோஷேண ஸஹ வத்ஸலா* என்ற ப்ரமாணவசனத்தை யடியொற்றி யருளிச் செய்த திப்பாட்டு. இந்த வசனத்தில் 'பரிக்ருஹ்யதே' என்றது பரிக்ருஹ்ணாதி யென்றதாகக் கொள்ளக்கடவது ஆர்ஷ்ப்ரயோகமிருந்தபடி.

அற்றமுரைக்கிலென்றது—அறுதியிட்டுச் சொல்லுமளவிலென்றபடி. சாஸ்த்ரார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில் என்கை. [அம்புயைகோன் குற்றமுணர்ந்து இகழும் கொள்கையனோ?] திருமால் அடியார்களின் குற்றங்களை யுணரமாட்டானென்னுமளவேயன்று; உணர்ந்தால்தான் இகழும்கொள்கையனோ? பின்னையோவென்னில், நற்றமாகக் கொள்ளுங்கொள்கையன்காண் என்றபடி. இது ஸம்பாவிதமோவென்ன, ஸம்பாவிதமே யென்னுமிடத்தைப் பின்னடிகளாலே முதலிக்கிறது. தத்வத்யத்தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில் (151.) "இப்படி யீச்வரன் கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே" இத்யாதி சூர்ணியில் "பார்யாபுத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே, குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமநியுடைய அழகுக்குக்கும் காழுகளைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு.....அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக்கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமா போலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்." என்று பின்னையோகாசாரியர் அருளிச் செய்துள்ள திவ்யஸூக்திகளை நிச்சலும் மனனம் செய்யப்பெறில் ஆவிலஹ்ருதயர்களுக்கு மனம் தெளியப்பெறும். 25

தப்பில் குருவருளால் தாமரையாள் நாயகன்றன்
ஒப்பி லடிக்கள்நமக் குள்ளத்து—வைப்பென்று
தேறியிருப்பார்கள் தேசுபொலி வைகுந்தத்
தேறியிருப் பார்பணிகட் கேய்ந்து.

26

தப்பு இல் குரு அருளால்	{	ஞானமனுட்டான மி வ ற் றி ல்	} தேறி இருப்பார் கள்	} தெளிந்திருக்குமவர்கள்
		குறைபற்ற ஆசாரியனுடைய திருவருளால்		
தாமரையாள் நாயகன் தன்	{	திருமாலினுடைய	} தேசு பொலி வைகுந்தத்து ஏறி	} தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கிற பரம பதத்திலே சென்று
ஒப்பு இல் அடி கள்		ஒப்பற்ற திருவடிகள்		
நமக்கு உள் ளத்து வைப்பு என்று	{	நமக்கு நெஞ்சிலுறையும் நிதி யென்று	} பணிகட்டு எய்திருப்பார்	} கைங்கர்யங்களுக்கு அதிகாரி களாயிருப்பார்.

***—ஆசாரியன் திருவருளாலே நமக்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் மஹா
நிதியாகக் கிடைத்தனவென்று தேறியிருக்குமவர்கள் ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்
மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்யும் பாக்கயசாலிகளாகத் தட்டில்லையென்கிற திப்பாட்டில்.
*आचार्य्य प्रसादेन मम सर्वभोग्यैः । प्राप्नुयामिति विश्वासो यस्यास्ति स सुखी भवेत्॥ —ஆசார்யஸ்ய
ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபீப்ஸிதம், ப்ராப்துயாமிதி விச்வாலோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகீ
பவேத்.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தையடியொற்றியது இப்பாட்டு. ... 26

நேறியறியா தாரு மறிந்தவர்பால் சென்று
சேறிதல் செயாத் தீமனத்தர் தாமும்—இறையுரையைத்
தேற தவரும் திருமடந்தை கோணலகத்
தேற ரிடமுந்து வார்.

27

நேறி அறியா தாரும்	{	(பிறவிக் கடல் கடத்தற்கு) உபாய மறியாதவர்களும்	} இறை உரையை தேறாதவரும்	} ஸர்வேச்வரன் பணித்த சரமச் லோகத்தில் தெளிவில்லாத வர்களும்
அறிந்தவர் பால் சென்று செறி தல்செயா தீமன த்தர் தாமும்	{	அவ்வுபாய மறிந்தவர்களிடத் துச் சென்று சேர்தலில்லாத தீயமனத்தவர்களும்	} திருமடந்தை கோன் உலகத்து ஏறார்	} திருமாலின் உலகமாகிய திரு நாட்டில் சென்று சேர்ப் பெறாதவர்களாய்
	{		} இடர் அழுந்து வார்	} ஸம்ஸார துக்கங்களிலேயே ஆழ்ந்து கிடப்பர்கள்.

***—ஒருகாலும் உஜ்ஜீவிக்கப் பெறாதவர்கள் மூவர்; அவர்களாகிறார்—
தவயத்தின் உபதேசம் பெறாதவர்கள், அதையுபதேசிக்கவல்ல ஆசாரியனை அடிபணி
யாதவர்கள், சரமச்சலோகத்திலே விச்வால மற்றவர்கள்—ஆக மூவர் என்கிற திப்
பாட்டில். நேறியென்று ஸம்ஸாரத்தைத் தப்புவிக்குமுபாயத்தைச் சொல்லுகிறது.
இச்சொல்லால் தவயமென்னும் பந்தரத்தனத்தை இங்கு விவகரிக்கலாம். 'அறிந்
தவர்பால்சென்று செறிதல் செயாத் தீமனத்தர்' என்று ஆசார்ய விமுகர்களைச்
சொல்லுகிறது. ஆக இவர்கள் திருமடந்தை கோணலகத்து ஏறார், இடமுந்துவார்.
* अज्ञाश्रद्धान्ध संशयानां विनश्यति । नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयान्नन ॥—அஜ்ஞாச்ச
அச்சரத்ததாநச்ச ஸம்சயாத்மா விந்சயதி, நாயம் லோகோஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம்
ஸம்சயாத்மநஃ* என்கிற பகவத்கீதாவசனம் இப்பாட்டுக்கு ஸம்வாதமாகும். 27

சரணு கதிமற்றோர் சாதனத்தைப் பற்றில்
அரணுகா தஞ்சனைதன் சேயை—முரணழியக்
கட்டியது வேறோர் கயிறு கோண் டார்ப்பதன்முன்
விட்ட படைபோல் விடும்.

28

சரணுகதி	} (மஹாவிச்வாசரூபமான) ப்ரபத்தியானது, மற்று ஓர் சாத } உபாயாந்தரங்களிலொன்றைப் னத்தை பற்றில் } பற்றுமளவில் அரண் ஆகாது } தான் ரக்ஷகமாகாது; (நமுவிப் போம்;) அஞ்சனை தன் } ஆஞ்சநேயரை சேயை	முரண் அழிய	} அவருடைய வலிமை குன்றும் கட்டியது } படி கட்டினதான ப்ரஹ் படை } மாஸ்த்ரமானது வேறு ஓர் கயிறு } வேறோர் சணற்கயிற்றைக் கொண்டு } கொண்டுவந்து ஆர்ப்பதன் முன் } கட்டமுயலும்போத விட்ட போல் } நமுவினது போல் நமுவும். விடும்
---------	---	------------	---

* * *—சரணுகதிக்கு மற்றோருபாயத்தின் ஸங்கத்தை ஸஹியாமையாகிற ஒரு பெருமையுண்டு; அதுதன்னைச் சொல்லுகிற திப்பாட்டில். “சணல்கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே நமுவும்” என்று சொல்லிப் போருவதுண்டிதே. அது சொல்லுகிறது. * प्रवति: क्वचिदप्येवं परापेक्षा न विद्यते । साहि सर्वत्र सर्वेषां सर्वकामफलप्रदा । सकृदुच्चरिता येन तस्य संसारनाशिनी । राक्षसानामविस्मभादाञ्जनेयस्य बन्धने । यथा विगलिता सद्यस्त्वभोषाऽप्यस्त्रबन्धना । तथा पुंसामविस्मभात् प्रवति: प्रच्युता भवेत् । तस्माद्विस्मभयुक्तानां मुक्तिं दास्यति साऽचिरात् ॥—ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் ப்ராபேக்ஷா ந வித்யதே. ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா. ஸக்ருதுச்சாரிதா யேந தஸ்ய ஸம்ஸாரநாசிநீ. ராக்ஷஸநாம் அவிஸ்ரம் பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே. யதா விகலிதா ஸத்யஸ் த்வமோகாபி அஸ்த்ரபந்தநா. ததா புமஸாம் அவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா பவேத். தஸ்மாத் விஸ்ரம்ப யுத்தநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸா அசிராத்.* என்கிற பகவச்சாஸ்த்ரவசன ப்ரதிச் சந்தமாக அவதரித்ததாயிற்று இப்பாட்டு. ... 28

மந்திரமு மீந்த குருவுமம் மந்திரத்தால்
சீந்தனைசெய் கின்ற திருமாலும்—நந்தலிலா
தேன்று மருள் புரிவர் யாவ ரவரிடரை
வேன்று கடிதடைவர் வீடு.

29

மந்திரமும்	} திருவஷ்டாக்கூர மஹாமந்த்ர மும் நந்த குருவும் } அம்மந்திரத்தையுபதேசித்த ஆசாரியனும் அ மந்திரத்தால் } அத்திருமந்திரத்தினால் சிந்திக் சிந்தனை செய் } கப்படுகின்ற திருமாலும் கின்ற திரு } மாலும் }	நந்தல் இலாது	} இடைவீடின்றி எப் போ தும் என்றும் அருள் } அருள்புரியும்படி யிருப்பார் புரிவார் யாவர் } யாவீரோ, அவர் } அன்னவர்கள் இடரை வென்ற } ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களைத் தொலைத்து கடிது வீடு } விரைவில் மோக்ஷடைவார் அடைவர் } கள்.
------------	---	--------------	--

* * *—मन्त्रे तद्देवतायां च तथा मन्त्रपदे गुरौ । त्रिषु भक्तिस्सदा कार्या सा हि प्रथमसाधनम् ॥
—மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதமஸாதம்.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தில்—மந்த்ரத்தினிடத்திலும் மந்த்ரப்ரதிபாத்யமான தேவதையிலிடத்திலும் மந்த்ரத்தை உபகரித்தருளின ஆசார் யன்பக்கவிலும் ப்ரேமமுண்டாகப் பெற்றவர்களுக்கே பரமபுருஷார்த்த ஸித்தியுண் டென்று சொல்லிற்று. அவ்வர்த்தமேயாயிற்று இப்பாசுரத்திலும் பொலிகின்றது.

முமுக்ஷுப்படியில் “மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது” என்றருளிச்செய்த சூர்ணையும் இங்கே அநுஸந்தேயம். இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் “அருள்புரிவர்” என்றது அருள்புரியப் பெற்றவர் என்றபடி; ‘மழை பெய்த இடம்’ என்றும்போலுமிது. 29

மாடு மனையும் கீளையும் மறைமுனிவர்
தேடு முயர்வீடும் செந்நெறியும்—பீடைய
எட்டெழுத்தும் தந்தவனே யென்றிரா தாருறவை
விட்டிகேகை கண்டீர் விதி.

30

மாடும் மனையும் கீளையும்	} பசுக்களும் க்ருஹமும் பந்துக் களும்	} பீடு உடைய எட்டெழுத்தும் தந்தவனே	} பெருமைமிக்க திருமந்திரத்தை யுபதேசித்த ஆசார்யனே யாவன்
மறை முனிவர் தேடும் உயர் வீடும்			
செம் நெறியும்	} அந்த மோக்ஷத்தையடைவிக் கும் செவ்விய மார்க்கமும் ஆகிய இவையெல்லாம்	} உறவை விட்டி கைவிதிகண்டீர்	} உறவை விட்டொழிப்பதுதான் நூற்கொள்கையாகும்.

*** — ऐहिकामुष्मिकं सर्वं गुरुरष्टाक्षरप्रदः। इत्येवं ये न मन्यन्ते त्यक्तव्यास्ते मनीषिभिः ॥
—ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் குருஷ்டாக்ஷரப்ரதஃ, இத்யேவம் யே ந மன்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மனீஷிபிஃ.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாகுமிப்பாசரம். தமக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகலவஸ்துக்களும் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தருளின ஆசார்யனே யென்று அத்யவஸாயங் கொள்ளாதவர்களோடு உறவை விட்டிடவேண்டியதென்கிறது. மாடும் என்றது—செல்வமும் என்றபடி; “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. க்ஷீரம் முதலியவற்றைத் தருகின்ற பசுக்களுமென்னவுமாம். செந்நெறியும் என்றது—மோக்ஷஸாதங்களாமவையும் என்றபடி. அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்னவுமாம். எட்டெழுத்துக்குப் பீடுடைமையாவது—“இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதானம்” (முமுக்ஷுப்படி) இத்தயாதி சூர்ணைகளினால் தெரிவிக்கப்பட்ட பெருமையுடைமை. “உறவை விட்டிகேகை கண்டீர்விதி” என்றது—அன்னவர்கள் ஹேயர்கள் என்பதைக் காட்டி நிற்கும். 30

வேத மொருநான்கி னுட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும்
கோதில் மனுமுதல்நூல் கூறுவதும்—தீதில்
கீரணை கதிதந்த தன்னிறைவன் தானே
அரணைகு மென்னு மது.

31

ஒரு நான்கு வேதம் உள் பொதிந்த மெய்பொருள்	} நான்கு வேதங்களினுள்ளும் பொதிந்த பரமார்த்தமாயும்	} தீது இல் சாணை கதி தந்த தன் இறைவன் தானே அரண் ஆகும் என் னும் அது	} தீதற்ற சாணைகதி ப்ரதிபாதக மான த்வயமந்த்ரத்தைத் தனக்கு உபகரித்த ஆசார் யன் திருவடிகளே தஞ்ச மென்னும் விஷயமாம்.
கோது இல் மனு முதல் நூல் கூறுவ தும்			

*** —வேதங்களெல்லாவற்றினுள்ளும், அவற்றுக்கு உட்பட்டும்ஹணங்களான ஸகல சாஸ்த்ரங்களினுள்ளும் பொலியும் பொருள் ஒன்றே; அதாவது ஆசாரியனே

பரதைவமென்பது, என்கிற திப்பாட்டு. * गुरुरेव परं ब्रह्म गुरुरेव परा गतिः । गुरुरेव परा विद्या गुरुरेव परं धनम् ॥ गुरुरेव परः कामो गुरुरेव परायणम् । यस्मात्तदुपदेष्टाऽसौ तस्माद्ब्रह्मरो गुरुः । अर्चनीयश्च वन्द्यश्च कीर्तनीयश्च सर्वदा । ध्यायेज्जगन्मोहकृद्या भजेदभ्यर्चयेन्मुदा । उपायोपेयभावेन तमेव शरणं ब्रजेत् । इति सर्वेषु वेदेषु सर्वशास्त्रेषु सम्मतम् । एवं द्वयोपदेष्टारं भावयेद्बुद्धिमान् विद्या ॥—குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கதி:; குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரம் தநம். குருரேவ பரா: காமோ குருரேவ பராயணம். யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:; அர்ச்சநீயச் ச வந்த்யச் ச கீர்த்தநீயச் ச ஸர்வதா, த்யாயேஜ் ஜபேத் நமேத் பக்த்யா பஜேத்யர்ச்சயேந்முதா. உபாயோபேயபாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத். இதி ஸர்வேஷு வேதேஷு ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு ஸம்மதம். ஏவம் த்வயோபதேஷ்டாரம் பாவயேத் புத்திமாந் தியா.* என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே விரிவாகச் சொல்லிற்று

சரணுகதிநந்த தன்னிறைவன் என்றது த்வயத்தை உபதேசம் செய்தருளின ஆசார்யன் என்றபடி. த்வயமென்கிற மந்த்ரரத்தம் சரணுகதியைச் சொல்லுமதாகையாலே அதற்கு சரணுகதியென்றே பெயராயிற்று. சரணுகதிக்குத் தீதின்மையாவது—ஸ்வரூபாநூரூபமாயிருக்கை. ... 31

மானிடவ ரென்றுங் குருவை மலர்மகள்கோன்
தானுகந்த கோல முலோக மென்றும்—ஈனமதா
வேண்ணுகின்ற நீச ரிருவருமே யெக்காலும்
நண்ணிவேர் கீழா நரகு.

குருவை மானிட வன் என்றும் } மலர் மகள் } கோன் தான் } உகந்த கோ } லம் உலோ } கம் என்றும் }	ஆசார்யனை மநுஷ்யனென்றும் திருமால்தான் உகந்து பரிசுர ஹித்த திவ்யமங்கள விக்ர ஹத்தை லோஹமென்றும்	ஈனம் அது ஆ } எண்ணுகின்ற } நீசர் இருவருமே இவ்விருவகைப்பட்ட நீசர்களே எக்காலும் கீழ் } ஆம் நரகு } நண்ணிடுவர் }	ஹீனமாக நினைக்கின்ற எந்நாளும் அதோ கதியிற் சேர்ந்திடுவர்கள்.
---	--	--	--

* * *— साक्षान्नारायणो देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् । मग्नानुद्धरते लोकान् कारुण्यच्छास्त्रपाणिना ॥
—ஸாக்ஷார் நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா * என்றும், * பீதகவாடைப்பிராணூர் பிரமகுருவாகி வந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நம்மைப் பிறவிக்கடலில் நின்று மெடுக்கக்காக எம்பெருமான் தானே மநுஷ்யரூபங்கொண்டு வந்திருக்கிறுனென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுதே மேலெழுந்த ஆகாரத்தையே பார்த்து ஆசார்யனை மநுஷ்யனென்றே நினைப்பவனும், *உமருகந்துகந்த வருவம் நின்னுருவமாகி* என்றும், *தபருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அடியார்களுகந்த கோலத்தை எம்பெருமான் தானுகந்து பரிசுரஹிக்கிற அர்ச்சாரூபத்தை அப்ராக்ருத விக்ரஹமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுதே லோஹங்களிலே இதுவுமொரு லோஹமனரேவென்று நினைப்பவனுமான இவ்விருவரும நரகத்தில் நீழிகாலம் வீழுந்து துவளுமவர்களென்கிற திப்பாட்டு. * विष्णोर्चावतारेषु लोहभावं करोति यः । यो गुरौ मानुषं भावमुभौ नरकपातिनौ ॥—விஷ்ணோர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய:; யோ குரௌ மாநுஷம் பாவம் உபௌ நரகபாதிநௌ* என்கிற ப்ரமாணவசனத்திலுள்ள பொருளாயிற்று இது. *अर्चावतारोपादानवैष्णवोत्पत्तिचिन्तनम् । मातृयोनिपरीक्षायास्तुल्यमाहुर्मनीषिणः ॥—அர்ச்சாவதாரோபாதானவैஷ்ணவோதபத்தி சிந்தநம், மாத்ரு யோநிபரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:;* என்றதுங் காண்க, ... 32

எட்ட விருந்த குருவை யிறை யன்றென்று
விட்டோர் பரணை விருப் புறுதல்—போட்டெனத்தன்
கண் செம் பளித்திருந்து கைத்துருத்தி நீர் தூவி
அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பா னற்று

33

எட்ட இருந்த } குருவை }	ஸம்பத்திலுள்ள ஆசாரியனை	தன் கண் செம் } பளித்திருந்து }	தன் கண்களை மூடிக் கொண் டிருந்து
இறை அன்று } என்று விட்டு }	ஸ்வாமியல்லென்று தவர் த்து	கை துருத்தி நீர் } தூவி }	கைப்பட்ட துருத்தியிலுள்ள தண்ணீரைக் கீழே கொட்டி விட்டு
ஓர் பரணை விருப் } புறுதல் }	வேறு பரம்புருஷனை ப்ராபிக்க விரும்புவதானது	அம்புதத்தை } பார்த்திருப்பா } னற்று }	ஆகாயத்தில் மேகத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவன் செயல் போன்றதாகும்.
போட்டென	சடக்கென		

* * * —ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (447.) “ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்” என்ற தற்குமேல்—“கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன். விடாய் பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தையுபேக்ஷித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகரஸலிலத்தையும் வாபீகூபயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக்கடவ னல்லன்” என்றருளிச் செய்த குர்ணைகள் இங்கே அநுஸந்தேயம். அவ்விடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளிலை:—“பிபாஸை விஞ்சின போது சடக்கெனப் பானம் பண்ணலாம்படி. பாத்தரகதமாய்க்கொண்டு தன்கையிலிருக் கிற ஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக அநாதரித்துத் தரையிலே உகுத்து, ஆகாச ஸ்தமாய்க்கொண்டு எட்டாதபடியாயும், பூமிஸ்தமாயிருக்க தூரஸ்தமாயும், ஆஸந்ந மாயிருக்கச்செய்தே பெருகுங்காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கையும், எப்போது முண்டானாலும் அவ்வளவுஞ் சென்று உபஜீவிக்க வேண்டியும், இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கரித்ராதிகள் (खनित्रादि) கொண்டு கல்லிப் பெற வேண்டியுமிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப்போலே ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்த தசை யில் அப்போதே தனக்கு உதவும்படி கைபுருந்திருக்கிற ஆசார்யவிஷயத்தை ஸௌலப் யமேபற்றசாக வுபேக்ஷித்து, பரமாகாசவர்த்தியாய் துஷ்ப்ராமாயிருக்கிற பரத்வத்தையு ம், பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியளவுஞ் செல்லவல்லவர்களுக்கன்றி யுதவாத வ்யூஹத் தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்தகாலிகர்க்கொழிய பாச்சாத்பர்க்த உதவாத விபவத் தையும் நித்யஸந்நிதியுண்டாயும் ஸம்பாஷணைகளால் இவனோடு கைகலந்திராத அர்ச்சாவதாரத்தையும், இருந்த விடந்தன்னிலே உண்டாயிருந்ததாகிலும் யமரியமாதி க்ரமேண யத்ரித்து தர்சிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையும் ஆசைப்படக்கடவனல்ல னென்கை. * चक्षुर्गम्यं गुरुं त्यक्त्वा शास्त्रगम्यं तु यः स्मरेत् । हस्तस्थमुदकं त्यक्त्वा घनस्थं सोऽभि-
वाञ्छति ॥ —சக்ஷுர்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யம் துய: ஸ்மரேத், ஹஸ்தஸ்த
முதகம் த்யக்த்வா கநஸ்தம் ஸோபிவாஞ்சதி.* என்றும், *எட்டவிருந்த குருவை
யிறையன்றென்று விட்டு* என்று தொடங்கி *அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று*
என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.” என்றும்.

இவற்றால் இப்பாட்டும் வியாக்கியானிக்கப்பட்டதாயிற்று. 33

பற்று குருவைப் பரனன் றென விகழ்ந்து
மற்றோர் பரணை வழிபடுதல்—எற்றேதன்
கைப்பொருள்விட் டாரேனும் காசினியில் தாம்புதைத்த
அப்பொருள்தே டித்திரிவா னற்று.

34

பற்று குருவை	{ தன்னைப்பற்றின (அல்லது, தன்னாலே பற்றப்பட்ட) ஆசாரியனை	ஆரேனும் தாம்	{ வேறு யாராவது பூமிக்குள் புதைத்த அப் புதைத்து வைத்த நிதியை பொருள்
பரன் அன்று என இகழ்ந்து	{ ரகசுகனல்லனென்று கரித்து	தேடி திரிவா	{ தேடித் திரியும் வனுடைய செயல் போன்றது;
மற்று ஓர் பரனை வழிபடுதல்	{ வேறொரு பரமபுருஷனை அற வர்த்திப்பதானது,	என்றே	{ என்னை அவவேகம்!
தன் பொருள் விட்டு	{ தன் கைப்பட்ட பொருளை விட்டு		

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே ப்ரகாராந்தரத்தாலுமருளிச் செய்கிற திப்பாட்டு. * சுலம் ச்வுரம் த்யக்வா துலம் ய உபாஸதே, ல்ப்தம் த்யக்வா தநம் ஶிதௌ||—ஸுலபம் ஸ்வகூரும் த்யக்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, ல்ப்தம் த்யக்வா தநம் மூடோ குப்தமந்வேஷதே க்ஷிதௌ* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தை யடியொற்றி யவ தரித்ததாயிற்று இப்பாட்டு. அதிஸுலபனாய்த் தனக்குக் கைபுகுந்திருக்குமாசார்யனை அவரத்வபுத்தியாலே உபேக்ஷித்து, அதிதுர்லபனாய்ப் பெருமுயற்சிகள் செய்து காண வேண்டும்படி யிருக்கும்ச்வரனை அநுவர்த்திப்பதானது—வேண்டினபோது விரியோகங் கொள்ளலாம்படி கைப்பட்டிருக்கும் கிழிச்சீரையை விட்டு, பூமிக்குள்ளே புதைத்து வைத்திருக்கும் பொருளைத் தேடித்திரிவதொக்கும். 34

என்று மனைத்துயிர்க்கு மீரஞ்சேய் நாரணனும்
 அன்றும் தன்னூரியன்பா லன்பொழியில்—நின்ற
 புனல்பிரிந்த பங்கயத்தைப் பொங்குசுடர் வெய்யோன்
 அனலுமிழ்ந்து தானுலர்த்தி யற்று.

அனைத்து உயிர்	{ ஸகலாத்மாக்களுக்கும்	(இஃது எங்கனே யென்னில்;)	
க்கும்		நின்ற புனல்	{ தனக்குத் தாரகமாய் நிற்கின்ற
என்றும் ஈரம்	{ எந்நானும் அருள் புரிகின்ற நாராயணனுக்கட,	பிரிந்த பங்	{ தண்ணீரை விட்டுப் பிரிந்த
செய் நாரண னும்		கயத்தை	{ தாமரையை
தன் ஆரியன்	{ (சிஷ்யன்) ஸ்வாசார்யனள விலே அன்பு தவிர்ந்தவாறே நிக்ரஹம் செய்திடுவன்;	பொங்கு சுடர்	{ தேஜஸ்வியான ஸூர்யன்
பால் அன்பு ஒழியில் அன் றும்		வெய்யோன்	{ தானே
		தான்	{
		அனல் உமிழ்ந்து	{ வெய்யிலைப்பரப்பி உலர்த்தி
		உலர்த்தியற்று	{ விடுமா போலேயாம்,

* * *—नारायणोऽपि विकृतिं याति गुरोः प्रच्युतस्य दुर्बुद्धेः । कमलं जलादपेतं शोषयति रविर्न तोषयति ||—நாராயணோபி விக்ருதம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்ப்புத்தே: கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர் ந தோஷயதி.* என்கிற பிரமாணவசனத்தை யடியொற்றிப்பிறந்த திப்பாட்டு. ஆசார்யஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஈச்வரனையன்றோ ஸ்வரூபவிகாஸகன்; ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தாலும் ஆத்மகுணங்களையுடையவனுக்கு ஈச்வரன் ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணானேவென்னில்; பண்ணானென்பது மாத்திர மன்றும்; ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் ஸ்வரூபத்தை வாடவும் பண்ணுவன். ஜலத் திலே பிறந்து ஜலத்தையே தாரகமாகவுடைய தாமரையை ஸூர்யன் விகாஸப்படுத்து கிறவன்தான். எப்போது? அது ஜலத்தை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமளவும். அது தானே ஜலத்தை விட்டுப் பிரிந்ததாகில் ஸூர்யன் அதை விகாஸப்படுத்துவதில்லை யென்பது மாத்திரமன்றே; சோஷிக்கச் செய்வதையும் காணுகின்றோமே. அது போலவாயிற்று இதுவும். ஸ்ரீவசந்பூஷணத்தில்—(439) “ தாமரையை அலர்த்தக் கடவ ஆதிதயன்தானே நீரைப்பிரிந்தால் அதையுலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூபவிகா

ஸத்தைப் பண்ணுமீச்வரன்தானே ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் அதை வாடப் பண்ணும்” என்ற சூர்ணை இங்கே அநுஸந்தேயம். ... 35

வில்லார் மணிகோழிக்கும் வேங்கடப்போற் குன்றுமுதல்
செல்லார் பொழில்சூழ் திருப்பதிகள்—எல்லாம்
மருளா மிருளோட மத்தகத்துத் தன்தாள்
அருளாலே வைத்த வவர்.

36

வில் ஆர் மணி கொழிக்கும் வேங்கடம் பொன் குன்று முதல் செல் ஆர் பொழில் சூழ் திருப்பதிகள் எல்லாம்	} ஒளி மிகுந்த ரதனங்கள் திரளு மிடமான திருவேங்கட மலை முதலாக வுள்ள, காள மேகம் படிந்த சோலை கள் சூழ்ந்த திவ்ய தேசங்க ளெல்லாம்,	மருள் ஆம் } அஜ்ஞானந்தகாரம் கெடும்படி இருள் ஓட } யாக மத்தகத்து தலையின்மீது தன்தாள் அரு ளாலே வைத்த } தன் திருவடிகளை வைத்தரு அவர் } ளின ஆசார்யரேயாவர்.
--	---	--

* * *—येनैव गुरुणा यस्य न्यासविद्या प्रदीयते । तस्य वैकुण्ठदुर्धाविद्वारकास्सर्व एव सः ॥—

யேரைவ குருணா யஸ்ய ந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தித்வா ரகாஸ் ஸர்வ ஏவ ஸஃ* என்கிற ப்ரமாணவசந்ததை மொழிபெயர்த்ததாமிப்பாட்டு. ஸச்சிஷ்யனாய் ஸதாசார்யப்ரேம முடையனாயிருக்குமவனுக்கு ஸகல திவ்யதேசங்களும் தன்னாசார்யனேயாவன் என்கிறது. மேலெடுத்த ச்லோகத்தில் வைகுண்டத்தையும் க்ஷீராப்தியையும் த்வாரகையையும் சொல்லிற்று; பாட்டில் திருமலை முதலான திவ்ய தேசங்களைச் சொல்லிற்று. இவ்வளவே வாசி. செல்—மேகம். மேகங்கள் வந்து படியும்படி ஓங்கியிருக்கும் சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பதிகளெல்லா மென்றபடி. ... 36

பொருளு முயிரு முடம்பும் புகலும்
தேருளுங் குணமுஞ் செயலும்—அருள் புரிந்த
தன்னா ரியன்பொருட்டாச் சங்கற்பஞ் செய்பவர்களுஞ்
சேந்நாளு மாலுக் கிடம்.

37

பொருளும் உயி ரும் உடம்பும் புகலும்	} செல்வமும் பிராணனும் உட லும் வீடும்	அருள் புரிந்த தன் ஆரியன் பொருட்டு ஆ சங்கற்பம் செய் பவர் நெஞ்ச மாலுக்கு எந்நா ளும் இடம்	} தன்பால் கிருபை பண்ணின ஆசாரியனுக்காக வென்று ஸங்கல்பிக்குமவர்களான ஸச் சிஷ்யர்களின் நெஞ்சானது திருமாலுக்கு நித்யவாஸஸ்தான மாகும்.
--	---	--	--

* * *—शरीरं वसु विज्ञानं वासः कर्म गुणानसून् । गुर्वथ धारयेद्यस्तु स शिष्यो नेतरः स्मृतः ॥

गुर्वथ स्वात्मनः पुंसः कृतज्ञस्य महात्मनः । सुप्रसन्नसदा विष्णुः हृदि तस्य विराजते ॥—சரீரம் வஸு
விஜ்ஞானம் வாஸஃ கர்ம குணாஸூந், சூர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸ்து ஸ சிஷ்யோ
நேதரஸ் ஸம்ருதஃ. சூர்வர்த்தம் ஸ்வாத்மநஃ பும்ஸஃ க்ருதஜ்ஞஸ்ய மஹாத்மநஃ, ஸுப்ர
ஸந்நஸ் ஸதா விஷ்ணூர் ஹ்ருதி தஸ்ய விராஜதே.* என்னும் ப்ரமாணவசனங்களைப்
பின்பற்றி யருளிச்செய்த தாமிப்பாட்டு. அர்த்தம் பிராணன் சரீரம் முதலான எல்லா
வற்றையும் ஆசார்யசேஷமாக அநுஸந்தித்திருக்குமவர்கள் நெஞ்சானது ஸர்வேச்
வரனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாஸஸ்தானமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. ஆசார்யபக்தர்
களே எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காவரென்பது கருத்து. ... 37

தேனார் கமலத் திருமா மகள்கொழுநன்
தானே குருவாகித் தன்னருளால்—மானிடர்க்காய்
இந்நிலத்தே தோன்றுதலால் யார்க்குமவன் தாளிணையை
உன்னுவதே சால வுறும்.

38

தேன் ஆர் கம லம் திரு மா மகள் கொழு நன் தானே	தேன்மிக்க தாமரைப்பூவில் தோன்றிய பிராட்டிக்கு வல் லபனான எம்பெருமான் தானே	இ நிலத்தே தோன்றுத வால் யார்க்கும் அவன் தான் இணையை உன்னுவதே சால உறும்	இந்நிலவுலகத்தில் அவதரிப் பதனாலே எல்லா வுயிர்க்கும் அவ்வாசாரியனுடைய உபய பாதகளை அநுஸந்திப்பதே மிகவும் உற்ற தாகும்.
தன் அருளால் குரு ஆகி மானிடர்க்கு ஆய்	தனது க்ருபையினாலே (மநுஷ்யரூபியான) ஆசார்யனாய் அஸ்மதாதிகளுக்காக		

* * *—ஐயாக்க்யஸம்ஹிதையிலே சாண்டில்யன் சொன்னவசனம் *साक्षाचारायणो

देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् । मगानुद्धरते लोकान् काश्याच्छाखाणिना ॥ तस्माद्भक्तिगुरौ कार्या संसारमयीरुणा ॥
—லாக்ஷாந்நாராயணே தேவஃ க்ருத்வர் மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாந் உத்தரதே
லோகாந் காருண்யாத சாஸ்த்ரபாணிநா. தஸ்மாத் பக்திர் குரௌ கார்யா ஸம்ஸார
பயபீருணா.* என்பது. அதுவே இப்பாசுரத்திற்கு ஸம்வாதப்ரமாணமாம். கீழே
பல பாசுரங்களினால் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆசார்யப்ரபாவம் தகுமென்கைக்
காக ஆசார்யன் லாக்ஷாத் நாராயணனுடைய அவதாரவிசேஷமென்று சாஸ்த்ரம்
முறையிட்டிருப்பதை எடுத்துரைத்தாராயிற்று. *பீதகவாடைப்பிராணர் பிரமகுரு
வாகி வந்து* என்று பெரியாழ்வாருமருளிச் செய்தார். ... 38

அலகை முலைசுவைத்தாற் கன்பரடிக் கன்பர்
திலத மெனத்திரிவார் தம்மை—உலகர்பழி
நூற்றில் துதியாதும் நூற்று தவரிவரைப்
போற்றிலது புன்மையே யாம்.

39

அலகை முலை சுவைத்தாற்கு	பேய்ச்சி முலையுண்ட பெருமா னுக்கு	துதி ஆகும்	{ (அதுவே அவர்கட்குத்) தோத் திரமாய்த் தலைக்கட்டும்;
அன்பர் அடக்கு அன்பர்	அன்பு பூண்டிருப்பாருடைய திருவடிகளிலே அன்பு பூண் டிருக்குமவர்களாய்க்கொண்டு	அவர் நூற்றுது	{ அந்த லௌகிகர்கள் அப்படி நூஷிக்காமல்
திலதம் என திரி வார் தம்மை	உலகுக்குத் திலகபூதர்களென் னுமபடியாக இந்நிலத்திலுலா வும் மஹாத்மாக்களை	இவரை போற் றில்	{ இந்த மஹாத்மாக்களைப் பூஷித் தால்
உலகர் பழி நூற் றில்	லௌகிகர்களான பாமரர்கள் நூஷித்தால்	அது புன்மை யே ஆம்	{ அந்த பூஷணம் நூஷணமே யாம்.

* * *—न्यासविचैकनिष्ठानां वैष्णवानां महात्मनाम् । प्राकृताभिष्टुतिर्निन्दा निन्दा स्तुतिरिति
स्मृता ॥—ந்யாஸவித்யைக நிஷ்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மாநாம், ப்ராக்ருதாபிஷ்டு
திர் நிந்தா நிந்தா ஸ்துதிரிதி ஸ்ம்ருதா.* என்கிற ப்ரமாணவசனமே இப்பாட்டாக
வடிவெடுத்ததாயிற்று. பகவத்பக்த பக்தர்களான பாகவதோத்தமர்களின் ஏற்றமறிந்து
அவர்களைக் கொண்டாடக் கடமைப்பட்டவர்கள் *அறிவையென்னுமமுதவாறு தலைப்
பற்றி வாய்க்கொண்டதே* என்னும்படியிருக்கும் மஹாஜ்ஞாநநிதிகளான மஹநீயர்
களேயன்றி மற்றையார்களல்லர். அவிவேகிகளான லௌகிகர்கள் பாகவதோத்தமர்
களைப் பழிப்பதோடு புகழ்வதோடு ஒரு வாசியில்லை. *மனக்குற்ற மாந்தர் பழிக்கில்
புகழ்* என்கிற கணக்கிலே அவர்களது பழிப்பு புகழ்ச்சியாகவே தலைக்கட்டும். பழிக்கா
மல் புகழ்வதற்கும் அவர்கள் அதிகாரிகளல்லர்; அவர்கள் செய்யும் புகழ்ச்சி உத்தமர்
களுக்குப் பழிப்பாகவே தலைக்கட்டும் என்றதாயிற்று. அலகை—பேய்மகள்; பூதனை
யைச் சொல்லுகிறது. *பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையூடு உயிரை
வற்ற வாங்கியுண்ட வரலாறு காண்க, ... 39

அல்லி மலர்ப்பாவைக் கன்ப ரடிக்கன்பர்
சொல்லு மவிடு சுருதியாம்—நல்ல
படியாம் மனுநூற் கவர்சரிதை பார்வை
செடியார் வினைத் தொகைக்குத் தீ.

40

அல்லி மலர் } பாவைக்கு } அன்பர் }	லக்ஷ்மீபதியான ஸர்வேச்வர னுடைய	மனு நூற்கு	{ (தருமசாஸ்த்ரங்களிற் சிறந்த) மநுஸ்மிருதிக்கு
அடிக்கு அன்பர் }	திருவடிகளிலே அன்பு பூண்ட பக்தர்கள்	நல்ல படி ஆம்	சிறந்த உபமானமாகும்;
சொல்லும்அவிடு }	விநோதமாகச் சொல்லும் சிறு வார்த்தையும்	பார்வை	{ (அவர்களது) கடைக்கண்ணோக் கமானது
சுருதி ஆம்	வேதத்தோடொக்கும்;	செடி ஆர் வினை	{ தூறு மண்டின தீவினைத்திர னாக்குக் காட்டுத் தீயாம்.
அவர் சரிதை	அன்னவர்களது அனுட்டான மானது	தொகைக்கு தீ	

* * *—பரமபாகவதோத்தமர்களின் வாய்ச்சொல்லுக்கு மேற்பட்ட வேதமில்லையென்றும், அவர்களுடைய நடத்தைகளுக்கு மேற்பட்ட தர்மசாஸ்த்ரமில்லையென்றும், அவர்களது கடாஷுவீக்ஷணத்திற்கு மேற்பட்ட பாவனம் வேறொன்றில்லையென்றும் அருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருள்கிறார்.

* वेदशास्त्ररथाख्ढाः ज्ञानखड्गधरा द्विजाः । श्रीदार्थमपि यद् ब्रूयुस्स धर्मः परमो मतः ॥—
வேதசாஸ்த்ரதாருடா: ஜ்ஞாநகட்கதரா த்விஜா:, க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ரூயுஸ்ஸ தர்ம:
பரமோ மத: *என்கிற வசனத்தை யுட்கொண்டு *சொல்லும் அவிடு சுருதியாம்* என்றார்.
அவிடு—விநோத வார்த்தை. * वासुदेवं प्रपन्नानां याच्येव चरितानि वै । तान्येव धमशास्त्राणीत्येवं
वेदविदो विदुः ॥—வாஸுதேவம் ப்ரபந்நாநாம் யாந்யேவ சரிதாநி வை, தாந்யேவ தர்மசாஸ்த்
ராணீத்யேவம் வேதவிதோ விது:* என்கிற வசனத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி *நல்லபடி
யாம் மனுநூற்கு அவர் சரிதை* என்றார். * न शुध्यति तथा जन्तुस्तीर्थवारिशरैरपि । लील्यैव यथा मूप !
वैष्णवानां हि वीक्षणैः ॥—ந சுத்த்யதி ததா ஜந்துஸ் தீர்த்தவாரிசதைரபி, லீலயைவ யதா
பூப! வைஷ்ணவாநாம் ஹி வீக்ஷணை:* என்னும் ப்ரமாணத்தை யடியொற்றி “அவர்
பார்வை செடியார் வினைத் தொகைக்குத் தீ” என்றார்.

ஆகவிப்படி பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலும் இதிறாஸ்புராணாதிகளிலும் ஸாரமாக
விளங்கும் ப்ரமாண வசனங்களை யே பாசுரமாக்கிப் பணித்த ஞானஸாரமென்னு மிப்பிர
பந்தத்தை இவ்வளவோடு தலைக்கட்டியருளிராயிற்று. 40

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஞானஸாரவுரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

இரண்டாம் பிரபந்தமான

பிரமேயஸாரம்

(ஸ்ரீகாஞ்சீ, அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.)

அவதாரிகை:—மஹாஜ்ஞாநிதியாய் ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதரான அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார், தம்மைத் திருத்திப் பணிகொண்ட எம்பெருமானார் திருவடி வாரத்திலே நெடுங்காலம் பரிசர்யை பண்ணிக்கேட்ட மஹார்த்த விசேஷங்களை ஸகலஸம்ஸாரி சேதநோஜ் ஜீவநார்த்தமாக ப்ரபந்திகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அநேக ப்ரமாணவசந ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ ரூபமான ஞானஸாரமென்னும் ப்ரபந்தத் தையருளிச் செய்தார் கீழ்; இன்னமும் கரைபுரண்ட கருணையினாலே, ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரமான திருமந்திரத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரமேயங்களையெல்லாம் [—அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம்] தொகுத்து மற்றொரு ப்ரபந்தமிட்டருள வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமேயஸாரமாகிற இப்பிரபந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். இதில் முதற்பாட்டில், திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்திற்கு ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவத்தின் ஸாரமான பொருளைப் பேசுகிறார்.

அவ்வா னவருக்கு மவ்வா னவரெல்லாம்*

உவ்வா னவரடிமை யேன்றுரைத்தார்—இவ்வாறு

கேட்டிருப்பார்க் காளேன்று கண்டிருப்பார் மீட்சியிலா

நாட்டிருப்பா ரென்றிருப்பன் நான்.

1

அ ஆனவருக்கு	{ அகாரத்தின் பொருளான எம் பெருமானுக்கு	இவ்வாறு	{ இவ்வண்ணமாக உபதேச
ம ஆனவர் எல் லாம்	{ மகாரத்தின் பொருளான ஜீவாத்மவர்க்கமெல்லாம்	கேட்டு இருப் பார்க்கு	{ முகத்தாலே கேட்டு இவ் வர்த்தத்திலேணன்றியிருக்கு மவர்களுக்கு
அடிமை என்று	சேஷபூதர்களென்று	ஆள் என்று கண் டிருப்பார்	{ அடிமைப்பட்டவர்களாகத் தம்மை அத்யவவித்திருக்கு மவர்கள்
உ ஆனவர் உரைத்தார்	{ உகாரார்த்தமான பெரியிராட் டியாரோடொத்த புருஷகார பூதர்களான ஆசாரியர்கள் பணிப்பர்கள்;	மீட்சி இலா நாடு இருப்பார் என்று நான் இருப்பன்	{ மீளுதலில்லாத திருநாட்டிலே வீற்றிருப்பர்களென்று நான் உறுதியுடையேன்.

* * *—ப்ரணவத்தில் அகாரமானது ஸகல ஜகத்காரணபூததாய் ஸர்வரக்ஷகனை எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதாகையாலே [அவ்வானவருக்கு] என்றது அகாரத்தின் பொருளான எம்பெருமானுக்கு என்றபடி. இனி ப்ரணவத்தில் மகாரமானது இருபத் தஞ்சாமக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறதாயிற்று. ஆகவே [மவ்வான வரெல்லாம்] என்றது மகாரார்த்தமான ஆத்மஸமஷ்டி யெல்லாம் என்றபடி. பத்தமுக்கத் நித்யபேதேந மூவகைப்பட்ட ஆத்மாக்களையும் சொல்

லுகிறது. இவ்வாத்மாக்களெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையென்பது அகாரத் தின்மேல் ஏறிக்கழிந்த சதூர்த்தியினால் [லுப்த சதூர்த்தியினால்] தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆக ஆத்மவர்க்கமெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதமென்னு மர்த்தத்தை [உவ்வான வர் உடைத்தார்] ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்தார்களென்றபடி. முழுகூப்படியில் உகாரத்திற்கு லக்ஷ்மீபரமான ஒரு பொருளும் சொல்லப்படுகிறது. அதுவும் ஒருவாறு பூர்வாசார்ய ஸம்மதமானதே. ஆசாரியர்கள் புருஷகாரக்குத்யத்தில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை யொத்திருக்குமவர்களாகையாலே உவ்வானவரென்பதனால் ஆசாரியர்கள் விவநிதர் களாகிறார்கள்.

[இவ்வாறு கேட்டிருப்பார்க்கு ஆளென்று கண்டிருப்பார்] இதனால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆக பகவச் சேஷத்வத்தோடுகூட பாகவத சேஷத்வத்தையும் தெரிந்து கொள்வார் யாவரோ அவர்கள்தாம் பேறுபெறுவர் என்றதாயிற்று. ... 1

குலமொன்று யிர்பல தங் குற்றத்தா லிட்ட

கலமொன்று காரியமும் வேறும்—பலமொன்று

காணுமை காணும் கருத்தார் திருத்தாள்கள்

பேணுமை காணும் பிழை.

உயிர் பல	{ ஆத்மாக்கள் பலவகைப்பட்டி ருந்தாலும்	காரியமும் வேறு ஆம் பலம் ஒன்று காணுமை கருத் தார் திரு தாள்கள்	{ அநுபவிக்கும் பலன்கள் வெவ் வேறு பட்டனவாம்; ஒருவகையான பலனையும் எதிர் பாராமல் கடாக்கிக்கத்திருவுள்ளமுடைய ஆசாரியர்களது திருவடிகளை
குலம் ஒன்று	{ அவ்வாத்மாக்களுக்குள்ளது தொண்டக்குலமொன்றே யாம்;	பேணுமை காணும் பிழை	{ விரும்பிப்பணியாத தொன்றே (தூர்க்கதிகளுக்கு மூலகா ணமான) பிழை.
தம் குற்றத்தால் இட்ட கலம் ஒன்று	{ இவர்கள் தங்களுக்குக் கருமவச மாக எம்பெருமான் தந்த தேஹமும் பரக்குதமான தொன்றேயாம்;		

* * *—ஜீவவர்க்கத்தில் பத்தாத்மாக்கள் என்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள். இவர்கள் எம்பெருமான் திருவடியையடையப்பெறாமல் ஸம்ஸாரித்தே நிற்பதற்கு அடி ஸதாசார்ய ஸமாசர்யணமில்லாமை யென்கிறது இப்பாட்டில். [உயிர்பல, குலம் ஒன்று] ஆத்மாக்கள் பலபலவாயினும் அகிலாத்மாக்களுக்குமுள்ளது தொண்டக்குல மென்பதொன்றே. தேஹத்தோடு சேர்க்கை காரணமாக வெவ்வேறு குலங்கள் உள்ளனவாக வழங்க நேர்ந்தாலும் நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தில் குலபேதமில்லை; தொண்டக்குலமொன்றேயாம். [தம் குற்றத்தாலிட்ட கலமொன்று] அவரவர்கள் தாம் தாம் பண்ணின பாபங்களுக்குச்சேர ஒரு சரீரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்களென்றபடி. ஒரே ஆத்மா ஜன்மபேதேந பலபல தேஹங்களைப் பூண்டாலும் ஒரு ஜன்மத்தில் ஒரு தேஹமேயுள்ளதென்க. [காரியமும் வேறும்] புண்யபாபரூபங்களான கருமங்களின் பலன்களை யநுபவிக்கையாகிற காரியமும் வெவ்வேறாயிருக்குமென்றபடி. இங்ஙனையாவதற்குக் காரணமென்னென்னில்; திருத்தாள்கள் பேணுமை காணும் பிழை; யாருடைய திருத்தாள்களென்னில்; பலமொன்று காணுமை காணும் கருத்தார் திருத்தாள்கள், க்யாதிலாபபூஜைகளில் ஒன்றையும் கருதாமல் கடாக்கிப்பதொன்றையே கருத்தில் கொண்டவர்கள் ஆசாரியர்கள்; அவர்களுடைய திருத்தாள்களைப் பேணுமையாகிற பிழைதான் இதற்குக் காரணமென்றதாயிற்று. ... 2

பலங்கொண்டு மீளாத பாவ முளதாகில்
 குலங்கொண்டு காரியமென் கூறீர்—தலங்கொண்ட
 தாளிணையா னன்றே தனையொழிந்த யாவரையும்
 ஆளுடையா னன்றே யவன்.

3

பலம் கொண்டு மீளாத பாவம் உளது ஆகில்	{ (ரியமேந) பலத்தோடே சந்திப் பித்தே விடும் பாவம் உண் டாயிருக்குமானால்	தாள் இணை யான் அவன் அன்றே	{ உபய பாதங்களையுடையனான எம்பெருமான் உலகளந்தவக்காலத்திலேயே
குலம் கொண்டு காரியம் என் கூறீர்	{ குலத்தினால் என்ன பலனாகும்? சொல்லுங்கள் ;	தனை ஒழிந்த யாவரையும்	{ ஸ்வயத்திரித்த ஸமஸ்த சேத நர்களையும்
தலம் கொண்ட	{ எல்லா ஸ்தலங்களையும் ஆகீர் மித்துக் கொண்ட	ஆள் உடை யான் அன்றே	{ அடிமை கொண்டவனன்றோ?

***—தொண்டக்குலம் நம்பக்கலில் ஒழிக்க வொழியாததாக இருக்கச் செய்தையும் ப்ரயோஜநாத்ர பரத்வமொன்று கிடப்பதனாலேயே அது பயனற்றதாகிறது ; *தாவியன் றுலகமெல்லாம் தலைவிளாக்கொண்ட வெந்தாய்* என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகமாக எல்லாரையும் தன்னடிக்கீழ்க் கொண்ட பெருமான் ஸம்ஸாரிகளைத் தன் திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளாமைக்கு அடி இவர்களுக்குண்டான ப்ரயோஜநாத்ர ப்ராவண்யமே யென்றதாயிற்று. 3

கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே
 தருமத்தா லன்றியிறை தாள்கள்—ஒருமத்தால்
 முநீர் கடைந்தா னடைத்தான் முதல்படைத்தான்
 அநீர் ரமர்ந்தா னடி.

4

ஒரு மத்தால்	{ மந்தரமலையாகிற ஒரு மத் தாலே	இறை தாள்கள் தரும் அத் தால் அன்றி	{ அந்த எம்பெருமான் தானே தன் திருவடிகளைத் தருகை யாகிற பரகத ஸ்வீகாரத்தா லன்றி
முநீர் கடைந் தான்	{ கடலைக் கடைந்தவனாய்		
அடைத்தான்	{ (அதிலே) வேதுபந்தம் செய் தவனாய்		
முதல் படைத் தான்	{ முதலிலே (அந்த ஜலத்தத்து வத்தை) ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்	கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகை உண்டே	{ (ஸ்வயத்ந்ரூபமான) கர்மயோக ஜ்ஞானயோகாதிகளாலே காணலாகுமோ?
அநீர் அமர்ந் தான் அடி	{ அந்த நீரிலே கண்வளர்ந்தரு ளினவனான எம்பெருமானு டைய திருவடிகளை,		

***—எம்பெருமானடியைக் காண வேணுமானால் கர்மயோக ஜ்ஞானயோகாதிகளால் காணமுடியாதென்றும் அத்திருவடிகள்தாமே தம்மைக் காட்டிக் கொடுத்தால் காண இயலுமென்றும் சொல்லுகிறதாயிற்று இப்பாட்டு. முழுக்ஷூப்படியில் த்வய ப்ரகரணத்தில் “இத்தால் ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகமென்கிறது” என்ற சூர்ணையை இங்கே அதுஸந்திப்பது. உலகில் உபாயம் வேறாய், உபேயம் அதனில் வேறாயிருக்கும். “நதிநில்தரணந்தரம் ப்லவபரித்யாகம் போலே” என்ற கணக்கிலே உபேயம் கைப்பட்டவாறே உபாயம் விடத்தக்கதாயுமிருக்கும். இங்கு அப்படியல்ல. எம்பெருமான்

திருவடிகளே உபேயம்; அதற்கு உபாயமும் அத்திருவடிகளே. பல கற்றார்க்கும் இதில் தெளிவு பிறப்பது அரிது. பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி உபாயம் என்றாலும் ப்ரபத்தவ்யனான எம்பெருமானே ப்ரபத்தி சப்தார்த்தமாக முடிந்து நிற்கும். * न्यास इति ब्रह्म । न्यास इत्याहुर्मनीषिणो ब्रह्मणम् * என்று உபரிஷத்து மோதிவைத்தது. இறையடியை இறைதாள்கள் தரும் அத்தால் காணும்வகையுண்டேயன்றி, கருமத்தாலும் ஞானத்தாலும் காணும் வகையில்லை என்றதாயிற்று. 4

வழியாவ தோன்றென்றால் மற்றவையும் முற்றும்
ஒழியாவ தோன்றென்று லோமென்று—இழியாதே
இத்தலையா லேது மிலையென் றிருந்ததுதான்
அத்தலையால் வந்த வருள்.

5

வழி ஆவது	}	ப்ராப்திஸாதனமாகக் கூடியது வித்தோபாயமானவொன்று தான் என்று சொன்னால் அதற்கு இசைந்தும்,	ஓம் என்று	அதற்கும் இசைந்தும்
ஒன்று என் றால்			இழியாதே	{ ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் கைவைக்கா மல்
ஓம் என்று மற்றவையும் முற்றும் ஒழியா	}	மற்றையுபாயாந்தரங்களையெல் லாம் அறவே யொழித்து	இத் தலையால்	{ சேதந்ரவ்ருத் தியாலாவது ஏதும் இலை என்று இருந் தது தான்
அது ஒன்று என்றால்			அந்த வித்தோபாயத்திலேயே பொருந்து என்று சொன் னால்	

* * *—உலகில் ஒருரையடைவதற்குப் பல வழிகளுண்டாயிருக்கும்; இங்கு அப்படியன்று. பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தியாகிற வொன்றுதான் வழி—என்றால் அதற்கிசைந்து உபாயாந்தரங்களை ஸவாஸநமாக விட்டொழிக்க வேணும். அந்த ப்ரபத்திதானும் தன்பால் உபாயபுத்தியை ஸஹியாதே அத்விதீயமாயிருக்குமென்றால் அதில் குதர்க்கங்கள் செய்து போராதே ஓமென்று இசையவேணும். அப்படியிசைந்த வாறே ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் இழியாத நிலைமையுண்டாகும். ஆக இத்தலையால் வினை வித்துக் கொள்வதொரு நன்மையிலையென்றும் எந்த நன்மையும் அத்தலையாலுண்டாகுமத்தனையென்றும் துணிந்திருப்பதுதான் பகவத் க்ருபாபலம் என்றதாயிற்று. 5

உள்ள படியுணரில் ஒன் நமக் குண்டென்று
விள்ள விரகிலதாய் விட்டதே—கொள்ளக்
குறையேது மில்லாற்குக் கூறுவதென் சொல்லீர்
இறையேது மில்லாத யாம்.

6

ஒன்று நமக்கு	}	பேற்றுக்குடலான பாகதஸ்வீ காரமொன்று நமக்குளதென்று	கொள்ள குறை	{ நம்மிடத்திலொன்று கொள்ள வேண்டுமென்படி ஒரு குறையுமில் லாதவனான ஸர்வேச்வரனுக்கு எவ்வுபாயமும் சிறிதுமில்லாத இல்லாத யாம்
உள்ளபடி உண் ரில்			யதார்த்தமாக உணர்ந்து பார்க்குமளவில்	
விள்ள விரகு இலது ஆய் விட்டதே	}	அவனை விட்டு நீக்கும் வழி இல்லையன்றே;	கூறுவது என்	{ பார்த்தநாளுபமாகச் சொல்ல வேண்டியது என்னவிற்குக் கிறது? சொல்லீர்
			சொல்லீர்	

* * *—ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை யதார்த்தமாக விவேகித்துப் பார்க்கில், பேற்றுக்கு உறுப்பாக நம்பக்கல் ஒன்றுண்டென்று வாய்திறக்க வழியில்லையாயிற்று; என்று முன்னிரண்டடிகளாற் சொல்லி, பின் சங்காபரிஹாரம் பண்ணுகிறது பின்னடிகளால். நம்பக்கல் ஒன்றுமில்லை யென்னலாமோ? ‘அரங்காவடியேற்கிரங்காயே’ என்கிற ஓர் உக்திமாத்திரமாவது நம்பக்கல் இல்லையோ? என்று சங்கை. அதற்குப் பரிஹாரம் கொள்ளக் குறையென்று மில்லார்க்கு இத்யாதி. தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் நம்பக்கலில் ஒன்று கூட்டிக்கொள்ள வேண்டாத நிரபேக்ஷணை அப்பெருமானுக்கு நாம் கூறவேண்டுவது மொன்றுண்டோ? நம் ஆற்றாமையின் கனத்தாலே சொல்லுகிறோமத்தனை போக்கி அததலைக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமென்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறிலோம் என்றதாயிற்று. 6

இல்லை யிருவர்க்கு மேன்றிறையை வேன்றிருப்பார்
இல்லை யஃதோருவர்க் கேட்மேதோ—இல்ல
குறையுடைமை தானென்று கூறின ரில்லா
மறையுடைய மார்க்கத்தே காண்.

7

<p>இருவர்க்கும் இல்லை என்று</p>	<p>{ ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களான இருவர்க்கும் [மேலேபின்னடிகளில் சொல்லுகிறபடி] இவ்வாமை உண்டென்றுகொண்டு</p>	<p>குறை தான் இல்லை</p>	<p>{ (அப்பெருமானுக்கு) நம்பக்கலில் ஒன்றுகொள்ள வேண்டும்படியான குறையில்லை;</p>
<p>இறையை வென்று இருப்பார் இல்லை</p>	<p>{ ஸ்வாமியான அவனை ஜயித்திருப்பாரொருவருமில்லர்;</p>	<p>உடைமை தான் இல்லை</p>	<p>{ (சேதானுக்கு) ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கதான பொருள் எதுவுமில்லை;</p>
<p>அஃது ஒரு வர்க்கு எட்டு மேதோ (இருவர்க்கும் இல்லாமையென்று உண்டென்றது எவையென்னில்;)</p>	<p>{ அப்படிப்பட்ட வெற்றி (ஸாமான்யமாக) ஒருவர்க்குக் கிட்டக்கடவதோ?</p>	<p>என்று கூறினார் இல்லாமறையுடைய மார்க்கத்தே காண்</p>	<p>{ என்னுமில்லவியத்தைய அபௌருஷ்யமாகையாலே வக்தாக்களை யுடையதல்லாத வேதமார்க்கத்தில் கண்டுகொள்.</p>

* * *—[இல்லை இருவர்க்கும்] எம்பெருமானுக்குமில்லை, நமக்குமில்லை. எது இல்லையென்னில்; நம்பக்கலில் ஒன்று எதிர்பார்த்திருக்குங்குறை அவனுக்கில்லை; அவனுக்கு இடலாவதோருடைமை நம்பக்கலில்லை. இப்படியிருப்பதோர் அத்யவஸாய முண்டாகில் அவனைவென்று விடலாம்; அதாவது அவன் பக்கலில் ஸர்வஸ்வமும் பெற்று விடலாமென்கை. இவ்வத்யவஸாயம் ஒருவர்க்கு மெளரிதன்று.

முதலடியில் “இல்லையிருவர்க்கும்” என்றதைத் தாமே விவரித்தருளுகிறார் *இல்லை குறையுடைமையித்யாதியால். அவன் பக்கலில் குறையில்லை, நம்பக்கலில் உடைமையில்லை. என்று முறையே அநவயிக்கும். மூன்றாமடியில் “கூறினாரெல்லாம்” என்பது பாடப்பிழை; ‘கூறினாரில்லா’ என்பதே திருத்தமான பாடம். இது மறைக்கு விசேஷணம். வேதத்தைக் கூறினவர்கள் ஒருவருமில்லாமையாலே கூறினாரில்லாமறையென்கிறது. அபௌருஷ்யமான வேதமென்றபடி. அதனுடைய மார்க்கத்தே காண்— இவ்வர்த்தம் வேத விழுப்பொருளென்றதாயிற்று. 7

வித்த மிழவீன்பம் துன்பம்நோய் வீகாலம்
தத்த மவையே தலையளிக்கும்—அத்தைவிடீர்
இச்சியா னிச்சியா தேத்த வெழில்வானத்து
உச்சியா னுச்சியா னும்.

8

வித்தம் இழவு } தன்லாபம் தனத்தினிழவு சுக
இன்பம் துன்பம் } துக்கங்கள்வியாதி சரீரவிநாசம்
நோய் வீகாலம் } ஆகிய இவையெல்லாம்
தத்தம் } தம் தம் கர்மா நுகுணமாக
அவையே } வந்து சேரும்;
தலை அளிக்கும் }

இச்சியான் } அநந்யப்ரயோஜனனென்று
பேர்பெற்றவன்
இச்சியாது } நிஷ்காமனாய்க்கொண்டு துதி
ஏத்த } செய்யுமளவில்
எழில் வானத்து } பரமபதத்துச்சியிலுள்ளானான
உச்சியான் } ஸர்வேச்வரன்

அத்தை விடீர் அவற்றில் கரைதலை விட்டிடுங்
கள்;

உச்சியான் ஆம் } (இவன்றனது) தலையில்வந்து
சேர்ந்தவனாவன்.

* * *—[வித்தம் இழவு இன்பம் துன்பம்] வித்தம் என்று தனலாபத்தைச் சொல்லுகிறது; இழவென்று அதன் நஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது. தனலாபமுண்டானால் இன்பமடைவதும் இழவுண்டானால் துன்பமடைவதும் உலகவியல்பாதலால் உடனே அவையும் சொல்லிற்று. இவைதவிர நோய்களும் வந்து மிடைதரும். இங்ஙனே யிருக்கசெய்தே விநாசகாலமும் ப்ராப்தமாகும். இவை அவரவர்களது கர்மாதீனமாக வந்தே நிற்கும். எவ்வகையினாலும் தடைபட்டு நில்லா. [அத்தை விடீர்] அவற்றில் மனஞ்செலுத்திக் கவலையுறுவது வேண்டாவென்றபடி. கவலையுறுதிருத்தற்கு விரகு சொல்லுவன பின்னடிகள். இச்சியான் என்று அநந்யப்ரயோஜநாதிகாரியைச் சொல்லுகிறது. ஒரு பலனையும் இச்சியாதவன்—விரும்பாதவன் என்றபடி. அவன், இச்சியாது ஏத்த—ஒன்றையும் விரும்பாமல் வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறுவோமென்று துதிக்க; அவ்வளவிலே, [எழில் வானத்துச்சியான் உச்சியானும்] சேணுயர்வானத்திருக்கும் தேவபிரான் *தனிதேயனாயிரே! என் தலைமையை வந்திட்டு* என்னும் படியே அவன் தலைமையை வந்து நின்று கூத்தாடுவான் ... 8

தத்த மிறையின் வடிவேன்று தாளிணையை
வைத்த வவரை வணங்கியிராப்—பித்தராய்
நிந்திப்பார்க் குண்டேரு நீணிரயம் நீதியால்
வந்திருப்பார்க் குண்டிழியா வான்.

9

தாள் இணையை } தம் திருவடிகளைத் தஞ்ச
வைத்த அவரை } மரக்க காட்டிக்கொடுத்த
ஆசாரியரை
தம் தம் இறை } தம் தம் ஸ்வாமியின் திவ்ய மங்
யின் வடிவு } கள விக்ரஹமென்று
என்று } கொண்டு
வணங்கி இரா } வணங்கி வழிபாடுசெய்யாத
பித்தர் ஆய் } பித்தர்களாகி
நிந்திப்பார்க்கு } நிந்திக்குமவர்களுக்கு

ஏறு நீள் நிரயம் } ஒருநாளும் கரையேறமுடியாத
உண்டு } ஸம்ஸாரப்படுகுழியில்
வீழ்ச்சியேயாம்;
நீதியால் வந்திப் } முறைதவறாது வணங்கி வழி
பார்க்கு } படும் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு
இழியா வான் } மீட்சியில்லாத திருநாடே
உண்டு } யாம்.

* * *—கீழ் எட்டுப்பாட்டுக்களிலு மருளிச்செய்த பொருள்களெல்லாம் திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்தரத்தின் மஹார்த்தங்களாயிருக்கும். இவ்வர்த்த விசேஷங்களைப் பரமக்ருபையினால் உபதேசித்தருளத் தாமாகவே அபிமானிக்குமாசாரியனை நிந்திப்பார்க்கும் வந்திப்பார்க்கு முண்டாகக்கடவ பலனையருளிச் செய்கிறாதிதில். “தாளிணையை வைத்தவர்” என்றே ஆசார்யரை நிந்தேசிக்கிறார். கீழே ஞானஸாரத்தில் (36.) *மருளாமிருளோட மத்தகத்துத் தன்தான் அருளாலே வைத்தவவர்* என்றருளிச்செய்ததை யடியொற்றிப் பொருள் பணித்தால் ‘தம் திருவடியைத் தலைமேல் வைத்தவர்’ என்னலாம்; இராமாநுசநூற்றந்தாதியில் *ஊழிமுதல்வனையே பன்னப் பணித்த விராமாநுசன் பரன்பாதமுமென் சென்னித்தரிக்க வைத்தான்* என்றும் அரங்கன்செய்ய தாளிணையோடார்த்தான் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களை யடியொற்றிப் பொருள் பணித்தால், ‘எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தலைமேல் வைத்தவர்’ என்னலாம். இரண்டும் பொருந்தியதே. இப்படிப்பட்ட ஆசாரியரை ஸர்வேச்வரன் வடிவென்று கொள்ளாதே நிந்திப்பார் நகரத்தமுந்துவர்; நீதியால் வந்திப்பார் வானேறி வாழ்வார் என்றதாயிற்று. 9

இறையு முயிரு மிருவர்க்கு முள்ள
முறையும் முறையே மொழியும்—மறையை
உணர்த்துவா ரில்லாநா ளொன்றல்ல ஆன
உணர்த்துவா ருண்டான போது.

10

இறையும் உயிரும் ஸர்வேச்வரனையும் சேதனையும்	உணர்த்துவார்	} உபதேசிக்குமாசாரியன் இவ்
இருவர்க்கும் இவ்விருவர்க்கு முண்டான்	இல்லாநாள்	
உள்ள முறையும்	சேஷசேஷி பாவ ரூபமான ஒன்று அல்ல	} வாத காலம் அஸத்கல்பமே;
	ஸம்பந்தத்தையும்	
முறையேமொழியும் மறையும்	உள்ளபடி தெரிவிக்கின்ற வேத ரூபமான திருமந்திரத்தை	} உபதேசிக்குமாசாரியர் உள்ள காலத்தான் ஸத்தானகாலம்.
	உண்டான போது ஆன	

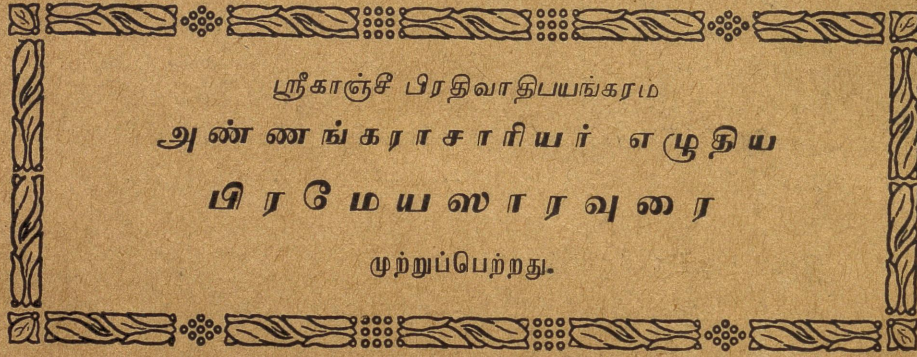
* * *—கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்த ஆசார்யவைபவத்திற்கு சேஷபூதமாக ஆசார்யோபகாரவைபவத்தை இப்பாட்டிலருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளுகிறார். பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும் இவ்விருவர்க்கு முண்டான ஸம்பந்தத்தையும் இவற்றை உள்ளபடி யுணர்த்துகிற ஸகலவேதஸாரமான திருமந்தரத்தையும் உணர்த்துகையே ஆசார்யக்ருத்யம்; இதுவே ஆசார்யன் செய்தருளும் மஹோபகாரம். இம்மஹோபகாரம் நிகழாதநாள் அஸத்கல்பம். இது நிகழும்நாளே ஸத்தான நாளென்று பிரமேயங்களில் ஸாரமான அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தையும் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

முடிவில் ஒரு விண்ணப்பம். இவ்விரண்டு பிரபந்தங்களுக்கும் பல்லாண்டு கட்டு முந்தியே வியாக்கியானமெழுத ஆவல் கொண்டிருந்தும் இடையூறுமிடைதந்தது. இவ்விஜயவாண்டு கார்த்திகைத்திங்களில் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் மஹோத்ஸவஸமய விசேஷத்தில் மிக வெளிதாக இக்கைங்கரியம் நிறைவேற்றிற்று.

இப்பாசுரங்களை யநுபவித்தபோது *தேனும்பாலுங் கன்னலுமமுதுமாய் அடியேனுக்குத் தித்தித்த விதத்தைத் தெரிவிக்கப் பாசுரமறிகின்றிலேன். நமது எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு இவ்விரண்டு பிரபந்தங்களும் இரண்டு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸுக்களன்றே உறுதி கொண்டேன். உபதேசரத்தினமாலையும் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியும் போலே இவையிரண்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நித்யா நுஸந்தேயமாகக்கடவன. 10

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.